

Traktorový deň

Ako každý správny chlapec, som aj ja od svojho útleho detstva obdivoval traktory. Moja maminka mi na tretie narodeniny kúpila červený šliapací traktor. Bola to moja najobľúbenejšia hračka. Či bolo leto, či zima, vždy, keď sa dalo, vozil som sa na svojom červenom traktore. Buď som zväžal pokosenú trávu, alebo nejaký náklad, ktorý som prenášal z jedného miesta na druhé. Avšak stále bolo mojim snom voziť sa v ozajstnom traktore. Roky ubiehali, pomaly som zo svojho hračkárskeho traktora vyrástol, začali školské povinnosti. Avšak moja túžba voziť sa v ozajstnom traktore, tu bola vždy. Až raz, v deň mojich siedmych narodenín, mi maminka prichystala veľké prekvapenie.

Bol horúci letný deň, a ja som už od rána bol vo vytržení, lebo na poobedie sme čakali mojich kamarátov na narodeninovú párty. Pomáhal som mamke s výzdobou, medzitým mamka chystala občerstvenie a limonádu pre hostí. Hostia mali prísť o štvrtej. Okolo druhej mi mamka povedala, aby som si obul botasky a obliekol niečo pracovné a išiel s ňou. Nemal som ani len tušenia, že kam ideme. O chvíľku sme došli na družstvo, ktoré sa nachádza v dedine, v ktorej bývame. Na družstve nás už čakal náš rodinný známy a naštartovaný červený traktor Zetor. V tom ma moja maminka objala, vybozkala a zaželala mi všetko najlepšie k narodeninám a povedala mi, že má pre mňa prekvapenie - výlet na traktore. Od radosti som ani nevedel, čo mám robiť. Traktorista mi otvoril dvere a ja som nastúpil. Sadol som na bočné sedadlo. Traktorista si sadol za volant a môj narodeninový výlet sa mohol začať. Vozili sme sa skoro dve hodiny. Najprv ma povozil po družstve, videl som ako mamka odchádza domov. Potom sme išli smerom do lesa po lesnej ceste. Odtiaľ sme sa išli povozit' po dedine. Videl som na dvore mamku, ako robí posledné úpravy na výzdobe altánku, kde sa moja narodeninová párty mala konať. Celou cestou sme sa s traktoristom rozprávali o traktoroch. Ja som mu porozprával o svojom červenom šliapacom traktore a on mi zase povedal, že aké značky traktorov už šoféroval. Boli medzi nimi Fendt, New Holland, Steier aj starý traktor Zetor. Čas veľmi rýchlo plynul. Nakoniec sme prišli na veľkú lúku. Traktorista zastal a navrhol mi, že tu môžem šoférovať ja. Úplne som bol celý bez seba, od radosti by som bol vyskočil aj na Mesiac. Opatrne som sadol za volant a pomaly som sa pohol vpred. Vozil som sa po lúke hore dole, dookola, asi 20 minút. Tých 20 minút však bol najkrajší zážitok v ten deň. Pomaly sme sa však už museli vrátiť domov, lebo mali prísť hostia. Keď sme dorazili pred náš dom, niektorí moji kamaráti už na mňa čakali. Vystúpil som z traktora s úsmevom od ucha k uchu a poďakoval som traktoristovi za pekný zážitok. V ten deň som ešte dostal niečo traktorovské - a to narodeninovú tortu v tvare traktora. Večer, keď som si líhal do postele, ešte vtedy mi srdce búšilo od radosti a fantastických zážitkov.

Kristián Lőrincz, 4. trieda, Nové Mesto pod Šiatrom, Maďarsko

Ideme na zmrzlinu!

Kde bolo tam bolo, bolo raz malé dievčatko.

Bolo vo svojej záhrade a hrala sa so švihadlom.

Raz jej mamka povedala „Pod', ideme si kúpiť veľkú zmrzlinu! Môžeš si vybrať akú chceš.“

Potom si sadli do auta a na semafore sa im minul benzín. Potom mamka musela zavolať odťahovú službu.

Mamka povedala, „Čo urobíme, zmrzlina je ešte ďaleko.“

Dievčatko povedala, „môžeme ísť peši, alebo utekať“.

Mamka povedala, že radšej utekať.

Keď už tam boli, dievčatko sa opýtalo mamky „Prečo naše auto smrdí a robí veľký hluk?“

Lebo naše auto je benzínové a má výfuk.

„Ale mám nápad, poďme si kúpiť elektrické auto, to nesrdí a nerobí hluk“ povedalo dievčatko.

„Dobre, môžeme si kúpiť elektrické auto.“ Odpovedala mamka.

Elektrické auto bolo veľmi populárne - lebo všetci ľudia na svete si kúpili elektrické autá. A stále keď sa pozrela cez okno - alebo išla do školy videla elektrické autá. Potom vzduch v meste bol veľmi, veľmi čistý.

Nakoniec si kúpili obrovskú zmrzlinu, malinovú a čokoládovú.

Zoe Pozdechova, 3. trieda, Slovenska škola Montreal, Kanada

Ako som cestoval

Vybral som sa na cestu. Šiel som pešo, ale už v susednej dedine ma rozboleli nohy. Preto som si u babky v Punitovciach zobral bicykel. V Jurjevci mi spadla retiazka, tak som si vypožičal motocykel. V Osijeku sa mi minul benzín a preto som si zavolať taxík. Ten ma odviezol na autobusovú stanicu, kde som si kúpil cestovný lístok do Záhrebu. V Záhrebe som elektrickou odišiel na letisko a nastúpil do lietadla. Keď sme boli nad morom, chvost lietadla začal horieť a ja som vyskočil z lietadla. Dobre, že som mal padák. A dobre, že sa tu našla loď, ktorá ma odviezla až do Londýna. Ako dobre, že do Londýna, pretože som práve tam aj chcel pricestovať.

Tomi Kristek, 4. trieda, Josipovec Punitovský, Chorvátsko

Výlet do New Yorku

Veľmi sa mi zachcelo navštíviť New York. Ale, ako tam odísť? Rada sa korčuľujem, avšak to je veľmi ďaleko, boleli by ma veľmi nohy. Tak som sa rozhodla, že pôjdem bicyklom. Nestihla som nasadnúť na bicykel, pretože som zočila na ulici taxík a v ňom moju priateľku Melinu ako mi z neho kýva. Taxík nás vozil veľmi dlho, zaspali sme a keď sme sa zobudili – boli sme na Slovensku. Veľmi sme boli hladné, tak sme hneď šli do obchodu a kúpili sme si syrové korbáčiky a dvojlitrovú kofolu. Na Slovensku bolo krásne, vyšplhali sme sa na jednu vysokú horu, z ktorej sme videli široko-ďaleko. Chceli sme cestovať ďalej, tak sme si kúpili letenky do Nemecka. Veľmi sme sa naľakali, pretože lietadlo začalo padať, až zletelo na nejakú veľkú lúku. Nič sa nám nestalo, ale lietadlo malo zlomené krídlo a letieť už nemohlo. Museli sme ísť iným lietadlom. Konečne, toto nás lietadlo odviezlo tam kde som od začiatku chcela ísť, do New Yorku. Tam bolo tak pekne, že sa neviem dočkať kedy znovu tam pôjdeme.

Matea Kaniseková, 4. trieda, Josipovec Punitovský, Chorvátsko

Výlet

Jedného dňa som sa rozhodla, že odcestujem na Slovensko. Rozmýšľala som, ako by som sa tam mohla dostať. Najprv som si na nohy dala korčule, ale už keď som stihla do Punitoviec, nohy ma veľmi boleli. Preto som si u babky zobrala bicykel a všetko bolo dobre až po Jurjevec. Tu som zbadala, že mi vyfučala pneumatika. Preto som cestovať bicyklom ďalej už nemohla. Čo robiť? Vrátila som sa domov po elektrickú kolobežku. Ňou som stihla až do Osijeku. Tu som si objednala taxík. Vtom som na ulici uzrela svoju priateľku Mateu. Poprosila som šoféra, aby sa zastavil. Matea bola prekvapená, keď ma videla, ale moje pozvanie, aby sme spolu odišli na výlet, radostne prijala. Moja priateľka od rána bola v Osijeku a povedala mi, že na cestu nemôže ísť hladná. Tak sme najprv odišli do obchodu, kúpiť si niečo pod zub. Dobrého šoféra, ktorý na nás v taxíku čakal sme poprosili, aby nás odviezol na autobusovú stanicu. Tu sme dočkali náš autobus, nasadli sme doň a vozili sa až deväť hodín. Až sme konečne stihli do krásnej krajiny, na Slovensko. Precestovali sme celú krajinu. Veľmi sa nám páčili vysoké hory, krásna príroda, nádherné mestá a dediny. Aj tamojšie obchody sme obišli, mali tam tovar od výmyslu sveta. Keďže sme boli už veľmi unavené, odišli sme do hotelu a objednali si izbu, aby sme si mohli oddýchnuť. Hneď sme tam zaspali a spali sme až do rána.

Matea povedala, že by veľmi chcela navštíviť New York. Mne sa tá idea veľmi zapáčila, tak sme sa hneď zbalili a odišli na letisko. Bolo tam veľa lietadiel a keď sme nasadli do toho nášho, začali sme sa veľmi báť. Ale, ten strach netrval dlho. Matea čoskoro zaspala a ja som sa dívala cez okno lietadla na oblaky a malilinké domčeky dolu na zemi. Lietadlo zletelo v Nemecku, museli sme vyjsť, ale Mateu som len veľmi ťažko zobudila. Našli sme krásny hotel v ktorom sme sa ubytovali. Keď sme sa oddýchli, šli sme na výlety po celom Nemecku. Navečer sme pozerali filmy. Ráno Matea mala novú ideu – navrhla aby sme odišli navštíviť Francúzsko. Vydali sme sa tam autobusom. Tento krát som počas celej cesty spala ja a Matea pozerala cez okno. Neskôr mi rozprávala aké krásne kraje videla a preto mi bolo ľúto, že som spala. Keď sme stihli do Francúzska bola veľká horúčava a preto sme najprv odišli do cukrárne na zmrzlinu. Veľmi sa nám v tom Francúzsku páčilo. Veselo sme sa prechádzali ulicami až kým sme neprišli po jednu budovu a tá budova bola divadlo. Hneď sme tam vošli a pozreli si jedno krásne divadelné predstavenie. O piatej odpoľudnia sme si odišli kúpiť cestovné lístky pre New York. Matea chcela ísť vrtuľníkom. A tak sme tým vrtuľníkom cestovali až po jednu krásnu malú hôrku, v ktorej boli ešte krajšie malé domčeky na stromoch. Vybrali sme si najkrajší domček a odišli sa doňho oddýchnuť. Pre svieži čerstvý vzduch sa nám tam dobre spalo. Ráno som sa zobudila prvá a prichystala som nám raňajky. Keď sa Matea zobudila, raňajkovali sme. Znovu sme nasadli do vrtuľníka a cestovali ďalej, smerom na New York. Ale, zrazu sa vrtuľník začal spúšťať, nevedeli sme čo sa deje... Pokazil sa! Bola to veľmi namáhavá a ďaleká cesta pre jeden malý vrtuľník. Zleteli sme na jednu lúku a potom sme poprosili jednu dobrú starenku, aby nám zavolala taxík. Ním sme sa zaviezli na letisko, nalodili sa do lietadla a konečne stihli do New Yorku, krásneho amerického mesta. Ten New York je strašne veľké mesto a my sme preto až 10 dní strávili túlajúc sa v jeho uliciach.

Bolo už na čase vrátiť sa domov. Napriek tomu, že sme v ceste narazili na mnohé ťažkosti, vždy sme nabrali nové sily a pokračovali ďalej. A preto sme aj videli tie krásne ďaleké mestá. Nevzdali sme to. Nikdy sa netreba vzdať, potrebné je stále odvážne ísť za svojím cieľom napred. Určite tak všetko zvládnete a budete šťastní!

Melina Kuricová, 4. trieda, Josipovec Punitovský, Chorvátsko

Malá červená električka

Bol Advent, čas očakávania. Malá červená električka sa vybrala na svoju každodennú cestu. Bolo včas ráno, mesto sa ešte len prebúdalo. Vzrušene čakala na uja vodiča, ktorý mal v ten deň službu. Už štvrtý týždeň bola vyzdobená, aby v nej ľudia cítili tú zvláštnu vianočnú atmosféru. No tento deň bol výnimočný, blížil sa Štedrý večer. Cestovalo veľa ľudí. Ponáhľali sa k príbuzným, kamarátom, známym. V taškách mali darčeky pre svojich blízkych. Električka sa preto veľmi snažila, aby každý došiel načas na určené miesto. Raz si však všimla, že do posledného vozňa nastúpila smutná starenka. Keďže v tento deň by nikto nemal byť smutný, rozhodla sa ju rozveseliť. Na križovatke nahla posledný vozeň tak, že mladé dievča sediace vedľa smutnej starenky, skoro spadlo na starenku. Obe sa zľakli a dali sa do rozhovoru. Vysvitlo, že starenka už nemá žiadnych príbuzných. Slovo dalo slovo, a dievčina ju pozvala, aby strávila Štedrý večer v kruhu ich rodiny.

Malá červená električka bola nesmierne šťastná, že sa jej plán podaril. Nedožvedel sa o ňom nik, vedel to iba malý Ježiško.

Zselyke Abaházi, 2. trieda, Nové Mesto pod Šiatrom, Maďarsko

Vlak	v ruke držal tabuľku.
Ako malý chlapec	Keď ju zdvihol, vlak sa pohol.
chodieval som rád,	On sa usmial na chvíľku.
na stanicu s dedkom	
vlaky počítat'.	
	A náš vláčik pomaličky
Sedeli sme na lavičke,	sa strácal kdesi v diali.
počítali vagóny.	V našich ušiach doznievalo
Čakali sme na výpravcu,	klopkanie koľají.
kedy vlaky vypravi.	
	Po chvíli opäť prišiel vlak,
Výpravca mal červenú čiapku,	ale celkom iný.

Dedko rýchlo pošepol mi,
že tento prišiel až z cudziny.

Vláčik zastal.
Na vagónoch sa dvere roztvorili.
Jedni rýchlo vystúpili, iní nastúpili.

Rušeň trúbi, vlak sa hýbe,
z vlaku kývu dievčatá.
A my opäť počúvame
to dobre známe „ši-ta-tá“.

László Zoltán Horváth, 7. trieda, Nové Mesto pod Šiatrom, Maďarsko

Ako si kolobežka Bežka našla

kamaráta ježka

Po sídlisku hore dolu
letí Bežka na kofolu.
Zdraví deti po ceste.
Veselo je v tom meste.

Ako sa tak cestou šinie,
Ježka Dežka takmer minie.
Zastaví sa rýchlo veru
a volá Dežka na kofolu:

„Nasadni mi na chrbát,
idem rýchlo ako drak!“

Pred bufetom rada veľká,
v rade čaká aj Majka včielka.
Za bufetom ide vlak
a v ňom sedí rak Rumburak.

Kýve Majke, Bežke, Ježkovi,

že kúpil si skúter nový.

V bufete Bežka stojí pred košom

Teraz už aj s Dežkom – novým kamošom.

Na sídlisku už sa stmieva,

preto Maja pieseň spieva,

že domov treba utekať,

a na prechode pozor dať.

Dorka Blázsek, 5. trieda, Nové Mesto pod Šiatrom, Maďarsko

ALL – inteligentné auto vytvorené z nešťastnej lásky

Kde bolo, tam bolo, bol raz jeden sklený vrch, ktorý bol veľmi ďaleko. Jazdilo tam na autobuse prasa s krátkym chvostom. Žilo tam dievča, ktoré bolo zamilované. Jej chlapec však musel starou loďou preplávať močiar, aby sa s ňou stretol. Lovil cestou krokodíly a skoro pri tom umrel. Žiaľ, zostal tam dva roky a dievčina sa medzitým zamilovala do niekoho iného. Myslela si, že ho už nikdy neuvidí.

S druhým chlapcom sa zobrali, ale po pár mesiacoch sa zrazu zjavil jej prvý chlapec. Keď to uvidel, z nešťastnej lásky si nesiahol na život, ale rozhodol sa, že pomôže ďalším zamilovaným párom, aby už nikdy neboli od seba na tak dlhú dobu a začal vyrábať najinteligentnejšie dopravné prostriedky všetkých čias.

ALL – bola skratka autolietadlolode, jeho rýchlosť na cestách bola 300km/h, vo vzduchu 5000km/h a na vode 2000km/h. Z auta na lietadlo alebo loď sa dokázalo premeniť za 5 minút. Bol v ňom veľký televízor, bluetooth, carplay, volant bol z hovädzej kože s vyhrievaním, deväť rýchlostí, vedľa volantu bol kávovar a nekonečný autoparfém. V celom interiéri, ale aj zvonku, boli len LED lampy. Všetky sedačky boli vyhrievané, panoramatické, a dokázali sa otáčať o 360stupňov. Jednoducho poskytoval komfort svojmu majiteľovi.

Chlapec sa stal známym po celom svete, získal veľa svetových cien, ale už nikdy sa nezamiloval. Zoznámte sa s ním - jeho meno je **Vinci da Vinci**.

Márko Milán, Szili Zsombor, Nyerges Hanna, Styevó Stella, Szabó Alexandra, 9. trieda, Budapešť, Maďarsko

Kôň

Kôň je zvierka, ale ešte donedávna bol považovaný za dopravný prostriedok. V niektorých krajinách je stále najdôležitejším prepravným „zariadením“, napr. v Mongolsku alebo Kirgizsku. Kedysi sa používal nielen na prepravu osôb ale aj tovaru a na prácu na poli a v lese.

V dnešnej dobe sa v našej krajine používa hlavne na šport a občas na prácu v lese.

Dopravné prostriedky sa spájajú so znečistením prostredia, takže kôň by sa zdal ideálnym neznečisťovateľom. Ale na konci 19. storočia, keď začali rásť veľké mestá ako Londýn, New York alebo Paríž a žilo v nich stále viac ľudí, tak v nich rástol aj počet koní. Nerástol iba počet koní ale hlavne množstvo vyprodukovaného hnoja a moču. V týchto mestách ich obyvatelia nevedeli čo majú robiť, aby sa zbavili zápachu a hnoja na cestách.

Keď prišli automobily, tak veľa ľudí si vydýchlo, pretože automobily boli „voňavejšie“ a bezúdržbové.

Boris Lukáš, 4. trieda, Nové Mesto pod Šiatrom, Maďarsko

Zubačka

Zubačka ide s hrkotom hore.
A ja sa teším do Vysokých Tatier.
Stúpame vyššie a vyššie a vyššie,
Cez zelenú prírodu.

Vidím stromy ako idú okolo nás.
Počujem hrkot vagónov.
Vidím sneh v diaľke.
Cítim moju radosť.
Už čoskoro budem lyžovať!

Vidím apartmán, kde budeme bývať.
Počujem škrípanie bŕzd.
Zubačka pomaly zastala.
A teraz som už obklopený bielym snehom.

Dominik Chapple, 6. trieda, Oxford, Veľká Británia

Lanovka

Keď idem lanovkou vysoko do hôr,
Vždy sa teším na úžasný výhľad;
všetky tie stromy a krásna zeleň
alebo skalnaté útesy a vysoké hory.
Na lanovke sa cítim šťastný.

Je to zábava ísť na nej tak vysoko,
svetrom v mojej tvári, cestovať do môjho cieľa.
A keď vyjdem von, nemôžem sa dočkať,
Keď na nej pôjdem znova.

Sebastian Chapple, 8. trieda, Oxford, Veľká Británia

Zázračný bicykel

Na narodeniny som dostala modrozelený bicykel. Veľmi som sa mu potešila.

Ocko mi na môj nový bicykel pripevnil taký zvláštny gombík. Potom mi povedal, aby som sa išla na bicykli previezť a aby som počas jazdy nezabudla stlačiť ten čudsný gombík. Vzala som teda môj nový bicykel a už už som chcela vyštartovať, keď mi vtom ocko ešte povedal, že by som mala so sebou vziať aj svojho kocúrika Kormiho. Ocko namontoval dozadu na bicykel malé sedadlo pre Kormiho. Kormi sa tam spokojne usalašil a ocko ho priviazal bezpečnostným pásom.

Keď bolo všetko pripravené, konečne sme vyrazili na našu prvú spoločnú jazdu. Uháňali sme ako blesk. Po chvíli som jazdy som si spomenula na ockove slová a stlačila som ten čudný gombík. Stal s div divúci, bicykel začal stúpať hore k oblohe! O minútu sme už uháňali nad stromami, nad domami, nad horami...Mamička a otecko s úžasom sledovali, ako sme sa viezli vysoko nad ich hlavami. Kormi im zamával a bol tiež veľmi šťastný.

Keďže už bolo neskoro, otočili sme sa a odleteli sme na bicykli domov. Zostúpili sme celkom dole k zemi a pristáli sme na našej veľkej záhrade. Ocko s mamkou nás vítali. Ocko odviazal Kormiho opasok a potom sme všetci štyria išli spolu na večeru. Kormi do garáže a my domov k jedálenskému stolu.

Po večeri sme išli všetci spať.

Máte pravdu, bola to rozprávka...

Lili Rómer, 4. trieda, Sarvaš, Maďarsko

Červená Škodovka

Žila raz v modernej garáži jedna červená Škodovka. Bolo jej tam veľmi dobre a v tom meste mala veľa priateľov. Jedného dňa Škodovka začula, ako sa o nej rozprávajú. Počúvala, počúvala a zrazu si uvedomila, že je predaná.

Presťahovala sa Škodovka do iného mesta, v ktorom sa nemohla stretnúť so svojimi starými priateľmi. V tom novom meste nemala žiadnych nových priateľov. Škodovka veľmi smútila. Tu, v novom meste, žila na dvore. Často na ňu pršalo, bolo jej zima, nemala ani strechu nad hlavou.

Raz s ňou išli na dovolenku do Bratislavy. Vtom pri červenom semafore na ňu zahučal šedý Opel. Pane Bože, veď sa v ňom vezie jej bývalý majiteľ! Ten jej bývalý majiteľ sa veľmi smutne pozeral, v akom biednom stave je jeho milovaná Škodovka.

Po návrate z dovolenky Škodovka znova počula akýsi rozhovor. Opäť bolo predaná! Ale teraz bol kupujúcim jej starý majiteľ!

Škodovku si odviezol domov. Zrekonštruoval ju a sľúbil jej, že ju už nikdy nepredá. Každý víkend chodievali spolu na ryby.

Kto neverí, nech len ide dolu k rieke a nech ich hľadá. Isto ich tam nájde...

Máté Paulik, 4. trieda, Sarvaš, Mad'arsko

Môj fantastický príbeh z Lamborhinim

Bola raz jedna rodina Lačoková. Kúpili si nové auto, auto značky Lamborghini zlatej farby. Na svete objavil sa nový a smrteľný vírus. Od tohto vírusu vymrelo mnoho ľudí a medzi iným, prežila táto malá rodina Lačokovcov v Báčskom Petrovci.

Táto rodina sa divila, prečo oni prežili?Veď nič zvláštne nekonali. Onedlho zistili, že ich auto má nadprirodzené a čarodejné supermoci. Tento vírus zničil prírodu a ožil stroje. Obloha sa zmenila do čiernej farby a slnka viacej nebolo vidieť. Oživené stroje chceli vykynožiť ľudskú rasu a všetky prírodné bohatstvá na našej planéte. Ale, našli sa tu aj dobré stroje.

Stroje, ktoré bojovali v mene dobra boli Vlakoboty, Helikoboty a Lietadloboty. Stroje, ktoré bojovali v mene zla, boli Loďotróny, Morkapody a Bustroly. Lamborghini a Lačoková rodina bojovali proti zlým strojom. Bojovalo sa v aréne smrti a zhodli sa, že kto zvíťazí – ovládne svet. V boji sa používali rôzne zbrane ako sú meče, laserové pištoly a vesmírne bomby. Boj trval dlho a zdalo sa, že už, už zlo zvíťazí. Malá rodina to všetko pozorovala a rozhodli sa spolu pomôcť botom. Vošli do arény, ale bohužiaľ, bitka bola krátka, lebo ľudia nemali šancu proti strojom. Jeden z Loďotrónov ich veľmi zranil. Keď to uvidel Lamborghini, ktorý po boku taktiež bojoval, zastal si pred rodinu a v ňom sa odrazu ocitla ohromná sila, ktorú doteraz nezažil. Súcit, láska, či snaha prežiť, prevládla v ňom. Lamborghini začal bojovať proti zlým strojom a oni padali ako muchy jeden za druhým na zem. Odrazu ten pocit ho tak ovládal, že sa rozbehol po aréne a ožil aj všetky dobré stroje. Obrovitánsky, rôznofarebný ohňostroj vytryskol z hrudi Lamborghiniho do neba a všetky zlé stroje sa náhle vyhasili. Láska a добрôta vyplnila ich srdcia a premenili sa na dobré stroje. Obloha sa zmenila na belasú farbu a vyšlo slnko. Usmievavé, krásne. Lamborghini svojou srdečnosťou, láskou, odvážnosťou a rýchlosťou zachránil predovšetkým ľudskú rasu a dobrotu na tomto svete.

Tento pocit z arény sa rozbehol po celom svete – ľudia sa zotavili, príroda ožila a vírusu viacej nebolo. Auta boli autami, loďe boli loďami...Všetko bolo ako predtým a všetci boli šťastní, že dobro zvíťazilo.

Myslím si, že stroje zasa ožijú, ak budú musieť pomôcť ľuďom v katastrofách. A to ani nie je také zlé.

Andrej Lačok 5.trieda, Báčsky Petrovec, Srbsko

Prvé jazdenie autom

Ešte ako malé dieťa, vždy som snívala a túžila, že budem mať svoje vlastné auto, že budem jazdiť kde len chcem, obídem i celý svet. Ale je tu jeden problém. Auto nie je hračka, treba ho vedieť jazdiť a poznať dopravné znaky a získať vodičák.

Môj brat, keď mal jedenásť rokov, auto už jazdiť vedel. A ja? Jedenásť rokov som mala už dávno a auto ešte stále jazdiť neviem. Rodičov som otravovala, že to nie je férové, chcem to zvládnuť i ja. Po zopár tých dňoch „otravovania“ a „ciepkania“, otec šiel do poľa za dedinou obzrieť ako rastie posadená paprika a so sebou vzal i mňa. Šli sme autom. Keď sme prišli do poľa, na poľnej ceste otec auto zastavil, vyšiel von, pozeral sa na tú krásnu rovinnú širavu a odrazu prehovoril, nech si sadnem ja na sedadlo vodiča. Potešila som sa nesmierne, no dostala som i strach, ruky sa mi trochu triasli, ako keď v škole odpovedám dejepis, lebo máme nového prísneho učiteľa, ale bola som aj vzrušená, že už konečne aj ja budem vedieť jazdiť auto. Ľahké to však nebolo. Auto sám „nepohne“ a ja otca vôbec nerozumiem, čo mi hovorí, aby som urobila. Dlho to trvalo, otec bol mrzutý ako oheň v peci. V ten deň som auto nenaštartovala. Bola som z toho smutná, až zronená, ale uvedomila som si, že je potrebný čas, aby som sa auto jazdiť naučila. Ubehlo zopár dní, skúsila som to zase, ale tento krát s mamou. Mama predsa bola nežnejšia a trpezlivejšia ako otec. Auto zopárkrát „zhaslo“, usilovala som sa čím jemnejšie stláčať spojku, lebo tak mama hovorila a auto som naštartovala. Šli sme druhou brzdou, ale len rovno. Ani si neviete predstaviť aká som domov prišla celá šťastná a musela som sa pochváliť ihneď môjmu starkému. On neveril tomu, odviezol ma do poľa a tu som mu ukázala ako šoférujem v aute. Nešli sme rýchlo a ešte stále sme šli len rovno. Otočiť auto doľava, alebo doprava som ešte neskúsila, bála som sa, ako aj ísť dozadu. So starkým som tentoraz skúsila ísť dozadu. Celá vážna som pohla, volant sa mi trochu vyšmykol a zle som odbočila, zakončili sme v pšenici. Našťastie starký šikovne odreagoval a dobre sa zakončilo, nič sa nám nestalo, ani auto sme nepoškodili. Odľahlo mi.

Mám ešte síce málo rokov pre vodičák, ale niektoré veci chcem vedieť a naučiť sa. Aj napriek tomu, že som párkrát po tej udalosti zakončila v starkého pšenici a raz i v našej kukurici. Treba sa len usilovať a veriť do seba, že jedného dňa to vozenie auta budem vedieť perfektne.

Ivona Tatliaková 7. trieda, Báčsky Petrovec, Srbsko

Doprava a dopravné prostriedky

Práve sa končí prvé polročie školského roka a tiež jeden kalendárny rok je za nami. Deň za dňom, rok za rokom. Rýchlo plyní čas a my? Akoby sme sa niekam ponáhľali. Automobily, kamióny, kombíky sa tiež rútia ulicami ako muchy bez hláv. No, nie je to vždy tak. Niekedy sú autá na parkovacích miestach a čakajú svojich majiteľov.

Pred sviatkami celá moja rodina vždy ideme na nákup do mesta. To je báječná atmosféra. Kúpime nejaký ten odev, darčeky pre najmilších, drobnosti do domácnosti a samozrejme kapra na Vianoce a hybáj domov. Bolo to tak aj vlani. Lenže tentoraz sme s oteckom šli iba my dvaja, sestra s mamou ozdobovali stromček a domácnosť. Boli zimné

prázdniny a šli sme do avantúry. Otecko zaparkoval automobil a šli sme na nákup. Nákup netrval ani tak dlho, i keď bolo mnoho ľudí, rýchlo sme nakúpili, čo sme plánovali. Keď sme prišli na parkovisko, auto tam nebolo. Preľakla som sa, že nám ho ukradli. Ešte keď som videla otcovu strápenú tvár, myslela som si, že už viacej auto nevidíme. Zdržala som sa plaču a čakala som, čo povie otcu. Už aj volal políciu, počúvala som vzrušený rozhovor a čakala som s napätím, čo sa udeje. Zložil slúchadlo, pozrel na mňa a trochu sa usmial, aby ma upokojil a konštatoval, že auto odniesol „pavúk“. No vtedy mi už bolo ľahšie, ale aj do smiechu mi bolo. Auto nám ukradli a oco žartuje! Keď som bola malé dieťa, hovorili mi, že bociany donášajú deti. To si nejako môžem predstaviť, ale ako pavúk môže odnieť auto, to bolo naozaj vtipné. Vlastne nemožné! Nechcel mi prezradiť a mňa trápili jeho záhadné slová. Keď sme prešli pešo dlhú cestu, nikdy som tadiaľ neprechádzala, už som sa začala veľmi trápiť, či vôbec vie, kam ideme? A odrazu sme prišli na určenú destináciu. V garáži sme uvideli, ako stálo naše auto, vtedy som sa nesmierne potešila. Keď som spozorovala na dvore aj služobné auto na odťahovanie nesprávne parkovaných áut, pochopila som, že je to vlastne ten „pavúk“, ako ho u nás v Srbsku volajú a dotiahol aj naše auto, lebo bolo nesprávne parkované. Otecko zaplatil pokutu a šli sme domov. Dohodli sme sa, že doma nepovieme nikomu nič. „Čít, ani pssst“, ako otec zvykol hovoriť!

Na tento príbeh si budem vždy pamätať a niečo som sa aj naučila. Treba vždy pozor dávať na dopravné značky, kde je zákaz parkovania a tiež už viem, ako vyzerá pavúk, ktorý môže odnieť automobil. Predsa sme prezradili našej rodine po vianočnej večeri, aký „zážitok“ sme mali v meste, nepatrí sa klamať a skrývať pred svojimi, veď treba byť úprimný a odpúšťať si medzi sebou.

Jana Čániová 5.trieda, Báčsky Petrovec, Srbsko

Vesmírna misia Ventis

Volám sa Lea, Lea Ušiaková. Poznáte ma? Nie? Veľa ľudí nepočulo o mne, lebo sa ešte vždy nájde niekto, kto nečíta noviny a ani nepozerá správy na telke. No a ak ste i vy medzi nimi, že ste nikdy nepočuli o mne, práve teraz je tá pravá chvíľa, aby som sa vám predstavila.

Moje meno a priezvisko už poznáte, ale určite vás viac zaujíma, kto som a čo som spravila pre tento náš svet. Popularitu som získala iba nedávno, presnejšie 29. apríla 2020, keď som sa stala najmladšou členkou v Národnom úrade pre letectvo a vesmír, známejším pod menom NASA. V ten deň som vstúpila do jedného veľkého projektu, ktorý som viedla práve ja, najmladšia astronautka, ktorá nikdy neletela do vesmíru a mám iba 13 rokov. Všetko to začalo tak, že od malička ma vždy zaujímali hviezdy a vesmír ako samo slovo ma začarovalo. Je nekonečne veľký, bez počiatku a bez konca, s veľkým počtom planét i hviezd. Od svojich troch rokov som verila, že nie sme sami vo vesmíre, že niekde ďaleko, na niektorej inej planéte, ktorej ani nevieme meno, jestvuje ešte niekto, žije niekto, Mimoszemšťania. A všetky moje teórie sa potvrdili, keď som jedného dňa spoznala Nelu, moju kamarátku z planéty menom Pádovo. V Pádove žijú Ašťania, tak sa nazývajú všetci obyvatelia tej planéty a vyzerajú rovnako ako my ľudia. S Nelou som sa spoznala na

Maldivách, keď som bola na dovolenke a aj napriek tomu, že sme neboli z rovnakej planéty, Nela a ja sme sa chceli kamarátiť i naďalej, no ale nevedeli sme, ako to umožníme a tak som celý rok rozmýšľala, ako to uskutočním. Bolo tu veľa dobrých i zlých nápadov, no ten pravý mi padol na pamäť, keď som jedného celkom obyčajného dňa čakala na semafore zelené svetlo, aby som prešla cez cestu. To je to, to je nápad, povedala som si, ako som sa skôr tohto nespamätala! Riešenie je v doprave! Výborneeee!!! V momente som zabudla kde som vôbec bola, pohla som a ihneď som bežala domov. Môj plán o vesmírnej doprave bol nádherný, ale nie i perfektný. Stačilo tu iba zopár výmen od profesionálnych vedcov z NASE a všetko bolo tak dobré naplánované, dopodrobna rozpracované, že ma razom vzali do svojej spoločnosti a stala som sa kapitánkou vesmírnej misie Ventis. Presne o dva mesiace po tom, ako som sa stala členkou takéhoto niečoho veľkého, prvý raz som letela vesmírnou loďou do vesmíru. Môj sen sa konečne vyplnil a bola som veľmi šťastná, ba ohromená, že som taká mladá už bola na misii, ktorá premení životy nás všetkých. Aj Ašťania, aj my sme už mali dopravné prostriedky na letenie a to čo nám chýbalo, bola iba cestná linka, ktorou sa budeme viezť obojstranne, jedni ku druhým, aby sme sa pritom niekde nestratili. Naplánovali sme presnú cestu z Pádova na Zem a na linku sa postavovali značky a tabule nasledovných 6 mesiacov. No, nie sú to značky, aké ich my poznáme, ale: pozor na meteóry nasledovných 400gt (Fg – gravitačná sila, značka, ktorá vo vesmíre označuje náš meter), v nasledovnej časti cesty si dajte pozor, zjavuje sa tu hviezdový prach (hmla), dovolené je jazdiť rýchlosťou 90 Fg/sr (90 gravitácií za slnečný rok, podobne ako u nás kilometer za hodinu), prešli ste hranicu vesmíru, vitajte na zemi atď... Konečne všetko je už hotové, vesmírna doprava sa vydarila i lepšie, než sme to boli očakávali a razom nám mnoho Ašťanov prišlo na návštevu, čo nás veľmi potešilo. S mojím tímom sme to spoločne zvládli a všetky noviny píšú i ďalej o nás.

Týmto sme zmenili životy všetkých nás a s Ašťanmi si veľmi dobre rozumieme. Vesmírnu dopravu plánujeme rozšíriť po celom vesmíre, no totiž všade, kde sa to bude dať, nech sa všetci spoznajú medzi sebou, nech sa kamarátia a hlavne nech z vesmíru spravíme lepšie miesto, v ktorom budeme všetci kamaráti.

Lea Ušiaková 7. trieda, Báčsky Petrovec, Srbsko

Zázračný bicykel

Je ráno, sedem hodín. Už musím ísť, nepatrí sa meškať. Zatvorila som hlavné dvere na dome, zamkla som kľúčom, pozrela som na hodinky a vypočítala som si, že do pol ôsmej stihnem pešo do školy. Tak pomaly, iste.

Vtom počujem nejaký hlas v našej garáži. Priblížim sa, obzerám sa, kto by to mohol byť?

„Lenkaaaa, vieš odkedy ťa čakám tu? Konečne si prišla. Sadaj, polož si tašku sem do košíka a už aj letíme do školy.“

„Ááá, dobré ráno môj milý bicykel, už si vyspal?“ pochopila som, kto sa prihovára.

Dostala som ho k narodeninám ozdobeného rôznofarebnými kvetmi a veľkými mašľami. Položila som si školskú tašku do košíka, sadla som si naň a on začal fujazdiť ako blázon.

„Pomalšie, pomalšie, prosím ťa, daj pozor, máme prejsť cez cestu a tu jazdia autá aj kamióny,“ hovorím bicyklu s hrčou strachu v hrdle.

„Len sa ty neboj Lenka moja. Ak pôjdeme chodníkom, mnoho je chodcov a možno budeme meškať. Ak pôjdeme cestou, mnoho je vozidiel, môže byť zápcha. Len ty stlač gombík a poletíme do vzduchu.“

Tak aj bolo, premávka bola hrozná, doslovne rýchla, až chaotická.

„Drž sa pevne Lenka, teraz poletíme,“ zavýskne môj bicykel.

Leteli sme vysoko ponad domy, okoloídúci žiaci a dospeláci udivene s otvorenými ústami sa pozerali na letiaci bicykel spolu so mnou a ja som im s radosťou mávala. Na školskom dvore sme sa spustili na trávu, kráčajúci pán učiteľ len odrazu zostal stáť ako zakopaný, teta kuchárka skríkla:

„Pane Bože, vari je koniec sveta!“

Mne bolo veselo, všetci žiaci pozerali s údivom na mňa a Mišo, ktorý si ma doteraz nevšimal, začal sa mi zaliečať. Nevšimala som si nikoho. Bola som hrdinkou dňa v škole. Ja a môj kamarát bicykel. Po vyučovaní, keď sme prišli domov, zažmurkal na mňa môj bicykel a povedal:

„Lenka počúvaj, zajtra poletíme najprv ponad Bloky, ponad dom starého deda, potom vedľa Begeja, nad trhoviskom a nakoniec zletíme do základnej školy. Platí?“

Platí, samozrejme, že platí. V duchu sa usmievam a predstavujem si náš let. A na Miša ani nekuknem, mám milšieho kamaráta – môj milý lietajúci bicykel.

Lenka Hodoličová 5. trieda, Báčsky Petrovec, Srbsko

Doprava a dopravné prostriedky II.

Väčšina rozprávok sa začína týmito slovami: Kde bolo tam bolo, za siedmimi horami, za siedmimi dolami, alebo bol raz jeden kráľ a mal tri dcéry... ale moja rozprávka bude iná. Diania v tých rozprávkach boli niekde v hore, v medovníkovej chalúpke, alebo v zámku. V tých rozprávkach nik nepotreboval dopravné značky a semaforey. Načo? Ved' všetci vedeli ako sa majú pohybovať, alebo čarodejníci svojimi čarami usmerňovali cestujúcich. Dnes vám poviem svoj skutočný príbeh, keď som bola šoférkou autobusa.

Každé ráno do školy šoférujem ja. Ani náhodou nepôjdem pešo, i keď je škola blízko. Nedovolím, aby ma náhodou zaviezol môj otec, lebo by to bola pre mňa katastrofa. Spolužiaci by sa mi hneď vysmievali. Automobil vždy parkujem pred školou na parkovisku. Je tam miesto určené iba pre mňa a preto auto musí byť vždy umyté a lesklé. Túžila som vždy, že jedného dňa budem šoférovať autobus. Čo si myslíte o tom? Splnilo sa mi to? Samozrejme, že áno. Jedného rána, keď som šla na nákup do Nového Sadu, vošla som do autobusa na malej zastávke v Petrovci a miesta na sedenie nebolo nikde, iba miesto, kde mal sedieť šofér. Tak som si sadla. Najprv, keď som sa tam umiestnila, preľakla som sa takého veľkého volanta.

Začala som obdivovať a dotýkať sa gombičiek vedľa volanta, len tu dobehol ako strela jeden mladík a koktavo oznámil, že sa ujo šofér napil a nebude šoférovať. Fíha, čo teraz máme robiť? Ako včeličky sa všetci rozrušili a „hromžili“ a v autobuse ako zjašení pobehovali. Ved', tomu treba sa dostať na pracovisko, onomu do školy, hentej žene na trh predávať tovar... Vtom mi napadla jedna idea. Spásonosná idea! Budem šoférovať ja, sebavedome a jasne som vyhrkla. Ihneď som naštartovala autobus. Cestujúci zamĺkli a rýchlo si posadali na svoje miesta, nestačili ani protestovať, koľko im záležalo dostať sa do Nového Sadu. Najprv mi to bolo ľahké. Prvá rýchlosť, druhá rýchlosť a už aj sme boli na vozovke. Ani som nespozorovala, že sa na mňa dívajú dopravné značky. Zákruta vľavo, zákruta vpravo, daj prednosť v jazde... Jedna dopravná značka mi však zostane navždy v pamäti. Nevieť, ako som si ju nevšimla. Zníženie rýchlosti! Nuž, ale všimol si ujo policajt. Keď nás chcel zastaviť, už bolo neskoro. Brzdy na autobuse nefungovali a my sme sa rútili dolu kopcom. Kým sme sa rútili, zbúrali sme iba jeden semafor, ktorý sa nám načerveno usmieval. Ujo policajt sa pomaly plazil z jarku, lebo odskočil, aby sme ho nezrazili. Keď sa autobus konečne zastavil, obzrela som sa, aby som skontrolovala cestujúcich, ktorí mali tú česť, aby som ich ja viezla, či sú všetci v poriadku. Všetci boli vystrašení, akoby videli ducha, ale nikto nepovedal ani slova. Nebolo pripomienok, že je niekto zranený. Uf, dobre je. Vtedy sa ujo policajt nahnevane začal približovať k autobusu, otvorila som dvere a tu sa môj príbeh aj končí.

Zobudila som sa a skočila som do rovných nôh. Vtedy mi bolo jasné, že to nebola skutočná jazda autobusom, ale iba jeden strašný sen. Som šťastná, že som bola šoférom aspoň v sne a že po mojej jazde nik nebol zranený.

Marína Čániová 7. trieda, Báčsky Petrovec, Srbsko

Dopravné prostriedky – trochu inak

Unavený, starý autobus dokončil svoju poslednú jazdu pre dnešok, teraz si zaslúžene môže oddýchnuť. Zaparkoval na svoje určené miesto na hlavnej autobusovej stanici.

Autobus mal dnes ťažký deň. Aaach, povzdychol si zhlboka, úprimne a zo srdca. Vozil z mesta do mesta, z ulice do ulice, zo zastávky na zastávku, od semafóra po semafor. Štyrikrát sa v ňom cestujúci pohádali, jedno dievča mu vložilo pod sedadlo žuvačku, dvaja chlapci ho poriadne dokopali a niektorí i neslušne pourážali. Bývali aj krajšie, veselšie dni, ale nie dnes. Na stanici ho čakal vždy na tom istom jednom mieste zabudnutý bicykel. Asi už rok žil tam, nikomu nebol potrebný. Bol veľmi smutný. Dúfal, že si preňho jedného dňa niekto príde. Nikto však nechodil, nikto na ňom nejazdil. Smutné však? Preto každý, každučičký deň čakal netrpezlivo autobus, kedy sa vráti, aby mu porozprával svoje dobrodružstvá z cesty. Spoločnosť im robilo aj modré auto, ktoré patrilo nočnému pracovníkovi na autobusovej stanici. Modré auto malo zasa mierny a pokojný život. Najčastejšie iba vozilo svojho pána do roboty a naspäť domov. Bolo veľmi spokojné, vozilo pomaly a vždy bol čistý. Autobus sa potešil, že vidí svojich kamarátov. Porozprával im, aká dnes bola dopravná zápcha, ako musel čakať na každom semafore, aby zasvietilo zelené svetlo, aby mohol jazdiť. Ako cestujúci dnes boli namrzení, reptajúci a nervózni. Dnes vozil až do Belehradu na letisko. Potom sa spamätal, že predsa deň nebol zlý, lebo stretol svojho kamaráta, veľké sivé lietadlo. Ono

práve doletelo z ďalekej Austrálie, kde je teraz leto, teplo a slnečno. A u nás je zima, hmlisto a vlhko, len dobre, že nieto snehu, vie, že by sa všetky deti radovali snehu. Ale on nie, autobus nie, on nemárád sneh, po snehu sa strašne ťažko vozí. Lietadlu nevadí sneh, on letí ponad oblaky, ponad oceány, vysoko, vysoko. Navštíví každý kútik sveta, stretne všelijakých ľudí, zvieratá, historické starožitnosti. Vidí nádherné budovy, pyramídy, lesy, hory, púšte, vodopády...

Autobus si zasnene vzdychol, trochu mu bolo ľúto, že on nemôže lietať a objavovať zvláštny svet. Zabudnutý bicykel a modré auto už spali, aj on bol unavený, lebo hneď je nový deň a ktovie, čo ich všetkých zajtra čaká. Pomaly zavrel viečka a usínal do nočného rozprávkového snička.

Miško Andrijašević 5.trieda, Báčsky Petrovec, Srbsko

Môj prvý let

Cíff, cíff zvoní budík, mne sa však vstať ešte nechcelo, ale odrazu mi rýchlo preblyso v hlave, no veď sa musíme začať baliť, máme ísť na letisko. Čo ak budeme meškať? Alebo, čo ak lietadlo vyletí bez nás, tak nič nebude z môjho letu.

Vstala som rezko, ustlala som si posteľ a šla som vidieť, či moji rodičia vstali, alebo ich musím budiť ja. No oni si vychutnávajú na pokoji rannú kávičku, diskutujú o tom, či majú všetko prichystané a rozmýšľam ozaj, o koľkej im musel zvonit' budík, keď sú už skoro zbalení? Nemám predstavu a ani nechcem vedieť. Dala som sa šikovne do balenia i ja. Potom balíme všetky veci do auta. Slniečko sa len tak milo a usmievavo díva na nás, aj počasie nám doprialo prvý let. Všetko máme zbalené a pohýname načas. Otec už naštartoval auto, len zrazu zabrzdil a my sa pozeráme, čo sa deje s ním? Čo sa stalo? Ale my sme iba traja, niekto tu chýba, skonštatoval. Brat! No, ozaj kde je ten? Hádam nespí? Ja meškať nechcem, nechcem!!! Veď nám treba asi hodinu a pol cestovať do hlavného mesta do Belehradu na letisko. Počkáme najviac 5 minút, ak sa nezjaví, pohneme bez neho, naštartovala som stopky na meranie časového úseku. Čas letí. Ako vietor, viac víchor, vari tornádo! Minúta je už za nami, dve, tri. Uf... kde je len? No, konečne vyšiel. A teraz môžeme pohnúť, tak nonšalantne povie a šticou iba „beťársky“ utvorí kruh vo vzduchu. Božeee a mňa dobre vtedy „neporazilo“. Postupne som sa začala uvoľňovať a nemôžem vám slovami opísať, aké veľké bolo moje šťastie. Wow, veď prvýkrát zažijem letieť v lietadle. Pozerám sa netrpezlivo cez okno auta a nemôžem sa dočkať, kedy už dorazíme na letisko do Belehradu. Pred nami je ešte iba jeden semafor a odbočenie doprava. A už sme tu! Na letisku Nikola Tesla. Teraz nám zostalo iba ešte zistiť, ktoré je naše lietadlo, ale kto sa tu vynájde? Ani som si nepredstavovala, že budem mať príležitosť vidieť toľko veľa lietadiel. Aha! Tam je! Naše lietadlo! Priblížili sme sa ku nášmu lietadlu a vedľa stál jeden milý človek, ktorý nám zbalil kufre do lietadla. A je to tu! Po prvýkrát vchádzam do lietadla. Srdce mi neprestajne silno búcha, mám pocit, že mi vyskočí, zostala som bez slova. Ani na filmoch nie je taký zvláštny pocit. Sadáme si na určené sedadlá, musíme počkať, aby všetci ľudia vošli, posadali si a aby lietadlo vylietlo. Ešte dvaja ľudia sadajú a potom startujeme. No ja som veľmi spokojná, že sme načas prišli. Nastala chvíľa, ktorú som netrpezlivo čakala, snívala, túžila, ale som sa i

bála samého štartovania. Neuveriteľné, jazdíme, vlastne letíme rýchlejšie ako vták. Už sme nad oblakmi. Náhhera! Pozerám sa cez okno a nemôžem veriť. Kde som ja to? Ponad oblakmi, ktoré každý deň vidím zdola a tentokrát som nad nimi. Idem do vesmíru? Čo to táram. Čo mi ešte nepadne na rozum? Asi je to od šťastia. Vari som aj hladná od toľkého oduševnenia. Veď som zabudla raňajkovať od toľkého vzrušenia. Šťastie, že sú tu letušky, ktoré podávajú jedlo a občerstvenie a sú milé a prívetivé. Jedlo je výborné, hmmm chutí. Ani som sa nestačila pokochať v lete a už o dve hodiny sme zlietli k moru. Bol to pre mňa najlepší deň dovedy.

Po prvýkrát letieť lietadlom je niečo neuveriteľné. Nikdy na to nezabudnem, ba naopak, budem si navždy pamätať a zachovávať v srdci. Lebo pamätajú sa iba pekné chvíle. Zopakujem si let ešte istotne neskoršie. A ak ste nikdy necestovali lietadlom, nedajte si uniknúť túto príležitosť, je to jedinečný zážitok.

Sandra Kopčoková 7. trieda, Báčsky Petrovec, Srbsko

Cesta na Mars

Bola krásna a snečná nedeľa a ja som práve končila domácu úlohu, ktorú sme mali urobiť. Spokojná, že sa mi podarilo vyplniť ťažkú úlohu, predsa som nebola veľmi naladená, lebo sme už na druhý deň mali ísť do školy. A to ráno.

Pomaly sa zmrákalo, nastala noc a ja som šla zívajúc do postele. V posteli som počúvala trochu hudbu na mobile, obľúbené piesne, ktoré som stiahla a cítila som, ako už oťažievajú viečka. Odrazu som sa zobudila, počula som divný zvuk, pozerám udivene, niečo tu nesedí, niečo nie je, ako má byť, moja izba bola bez krovu a stála predou mnou veľká vesmírna loď, pre ktorou stál astronaut. Najprv som sa zľakla, preto, že ma ten astronaut oslovil, ale povedal mi, že sa nemám čoho báť, že ideme na Mars. Odvedie ma do vynikajúceho dobrodružstva. Veľmi som sa prekvapila, ale zároveň aj potešila a ihneď som vstala z postele. Obliekla som sa, nestačila som sa ani mame ozvať, že cestujem a nasadla som do vesmírnej lode a za okamih sme boli na Marse. Keď sme vystúpili, bolo to super. Proste báječné! Nechodili sme ako na zemi, že sme kráčali voľne po chodníku, ale keď sme urobili jeden krok veľmi sme vyskočili a už sme viseli, vari leteli vo vzduchu. Bolo to krásne. Jedinečné! Videli sme všeličo a zažili sme ktoviečo. Avšak bolo tam aj jedno nemilé prekvapenie. Stretli sme mimozemšťanov, ktorí keď nás videli na ich pozemku, veľmi sa nahnevali a chceli nás chytiť. Astronaut aj ja sme sa veľmi zľakli a rýchlo sme bežali späť do lode. Ale bol tu jeden problém. Vtom vzrušení a strachu sme odišli chybnou cestou a keďže sme Mars nepoznali tak dobre ako oni, stratili sme sa. Čo teraz urobíme? Ako sa dostaneme na loď? Avšak, rozhodli sme sa, že sa nenápadne vrátíme tou cestou, ktorou sme prišli a nájdeme stopy. Keď sme už takmer boli pri cieľi, zase nás videli tí Mimozemšťania a znovu sme začali utekať, vlastne letieť. Ale tentoraz správnou cestou a rýchlo sme prišli ku vesmírnej lodi. Keď sme vošli dnu, zatvorili sme dvere a rýchlo vyrazili. Konečne! Dúfam, že im unikneme, trápilo nás to prenasledovanie. Odľahlo nám, prestali sme sa triasť a začali sme sa uvoľňovať. Ako náhle sme sa spustili na Zem a vystúpili z vesmírnej lode, čakali ma rodičia a podľa výrazu na ich tvárach, vedela som, že ma budú hrešiť. Hneď, keď na mňa

mama začala kričať, že kde som doteraz, že mali strach o mňa, že sa mi niečo stalo, naľakala som sa a zrazu som sa zobudila.

Bola som smutná, že to bol len sen, pretože sa mi to dobrodružstvo veľmi páčilo, ale zároveň som bola rada, že som sa vyhla maminmu trestu, lebo keby to nebol sen, veru by ma trest neminul.

Sára Štrbová 7. trieda, Báčsky Petrovec, Srbsko

Stalo sa raz

Bolo to raz dávno, keď sa rok blížil ku koncu. Uličky boli celé biele prikryté bielou mäkkou perinou. Blížili sa Vianoce.

My ako rodinka sme sa vybrali na malé nákupy. Všetci sme si sadli do nášho teplého autíčka a išli sme do Nového Sadu. Rozmýšľala som nad tým, ozaj ako bude svietiť Nový Sad? Bude pekný? Farebný? A hľa, nedá sa slovami povedať, treba to osobne zažiť, lebo tá krása proste žiari a hýri neskutočnou atmosférou. Keď sme tam dorazili, vyšla som von z auta a zrazu studený vietor sfúkol na moju tvár. Ovplynula ma nejaká divná nálada, dostala som výbornú energiu na nákupy. Vošli sme do prvého obchodu a vyšli sme s jedným vrecúškom, vošli sme do druhého obchodu a vyšli sme s dvomi vrecúškami atď. Vyčerpaní a spokojní po nákupoch sme odniesli vrecúška s vecami do auta a oco nás prekvapil, že nás odvedie do kina pozrieť si nejaký vianočný film. Už keď sme pri kine zaparkovaní, podme. No ok, zhodli sme sa bez rozmýšľania. Sám doma 7. dieť! Výborne, pozrieme si najnovší hraný film. Báječne som sa cítila po filme, zážitok bol neopísateľný. Poriadne už uťahaní a hladní, pocítili sme neďaleko lahodnú vôňu, tak sme si kúpili kukuricové pukance a smerovali sme k nášmu autu, aby sme sa pobrali domov. Žujúc a rozprávajúc o filme, odrazu som stuhla. Prečo? Môj ocko si nemohol nájsť kľúče od auta. Pomysleli sme si, že sa len žartuje, lebo on vie také figle vyvádzať, ale po jeho reakcii sme pochopili, že sa nežartoval. Nevedeli sme čo máme robiť? Zrazu mi napadlo, že môžeme sa spýtať majiteľa tohto kina. A tak sme aj spravili. Vyhľadali sme majiteľa kina, ktorý nám povedal, že sa to doteraz u nich ešte nestalo. No, ale si zavolať svojich dvoch pomocníkov a išli hľadať naše kľúče. Ubehlo päť minút a nebolo ich ešte späť, ubehlo už desať minút a nebolo ich, ubehlo pätnásť minút a vtom na úzkom chodníku sme uvideli tri tône a počuli sme tiché šomranie. A to boli presne tí milí ujovia, ktorí nám našli naše kľúče od auta. Hovorili, že hľadali všade v budove a nakoniec ich našli na tých sedadlách, na ktorých sme sedeli pozerajúc film. A tak sme sa im poďakovali, že nám pomohli a išli sme ku nášmu autíčku. Keď zrazu nielo auto. No, ale ako sa to teraz mohlo stať? Povedala som mojim, že sme si len inde zaparkovali auto. Neverili. Hľadali sme, hľadali a auta nikde nebolo. Obávali sme sa, či tento rok bude ten najhorší pre nás? A len čo sme to povedali, moje modré očká zbadali na konci parkoviska naše auto. A všetkým nám odľahlo, keď sme uvideli naše auto. Od toľkého stresu, nezapamätali sme si, kde sme zaparkovali auto.

Všetci šťastní sme si posadali do auta a pohli sme domov. Nech vám ani nerozprávam, akí sme boli uzímení, unavení a i trochu boľaví. Boli sme však na pokoji, že to nebol najhorší deň v tom roku.

Sára Vicianová 5. trieda, Báčsky Petrovec, Srbsko

Pokazené hračky

Kde bolo, tam bolo, žila raz jedna rodinka v malom mestečku na kraji lesa. Jedného dňa tatík upratoval sneh, mamka piekla koláčiky a braček so sestričkou sa hrali v záhrade. Pomaly sa začalo stmievať, a keď bola vonku celkom tma, tak išli všetci spať. Sníval sa im každému ten istý sen, no čoskoro zistili, že to, čo sa im snívало, sa udialo naozaj.

Celý ich dom sa hýbal, no to ich v skutočnosti niesli škriatkovia navelikanskom nákladnom aute do Hračkového sveta. Keď sa celá rodina zobudila, uvideli mnoho škriatkov a veľkého Mikuláša. Veľmi sa zľakli, no Mikuláš aj škriatkovia boli ku nim milí, a tak sa rýchlo všetci prestali báť.

Škriatkovia ich odviezli na vyzdobených vianočných autách do veľkého domu, aby tam celá rodina išla spať. O chvíľu sa však zobudili na veľký krik. Škriatkovia kričali, že všetky hračky, ktoré mal Mikuláš doniesť deťom sa pokazili. Braček a sestrička povedali škriatkom: “Náš tatík je veľmi šikovný a vie všetko opraviť.” Tatík škriatkom ukázal, ako hračky popopravovať, a tak sa všetci pustili do roboty. Do večera sa im podarilo mať všetky hračky opravené.

Keď Mikuláš začal chystať hračky, bal sa, že ich nestihne poroznášať všetkým deťom v čas. Tatík, mamka, braček a sestrička mu ponúkli pomoc. Mikuláš išiel rozdávať darčeky na saniach. Tatík s bračekom išli lietadlom. Tatík šoféroval lietadlo a braček so škriatkami vyhadzovali darčeky z okna deťom pred dvere. Mamka s dcérou išli vlakom, ktorý šoféroval hlavný škriatok z Hračkového sveta. Mamka, dievčatko a ostatní škriatkovia vyhadzovali darčeky z vlaku rovno pred okna deti.

Nasledujúce ráno, keď sa deti na celom svete zobudili, všetky darčeky pre nich boli na správnom mieste.

Kristína Marchin, 1. trieda, Calgary, Kanada

Čarovné auto

Bol raz jeden malý domček, v ktorom žili Emka, Eliška a Matej spolu so svojou mamkou a tatíkom. Jedného dňa deti išli na záhradu a začali zbierať púpavy. “Táto je veľmi veľká,” povedala Eliška. “A táto zas malá,” povedal Matej. “Poďte do vnútra na večeru, detičky moje,” zavolala ich mamka.

Keď sa navečerali, tatík povedal: “Čo keby sme išli teraz na výlet do lesa našim novým autom?” “Výborný nápad,” odpovedali všetci. Rodinka vyrazila na cestu ich novým autom, o ktorom však nevedeli, že bolo zázračne.

Keď čierna tma obtiahla les, ani si neuvedomili, že ich auto už letí vo vzduchu. O nejaký čas, pristáli v Čarovnom svete. Deti s rodičmi vystúpili z auta a uvedomili si, že rozumejú, čo rozpravajú zvieratá okolo nich. Keď sa pozreli na stromy, zistili, že väčšina listov sú vlastne malé zelené víly.

Zrazu im malý zajac povedal: “Nastupte naspäť do svojho auta a stane sa niečo čarovné.” Celá rodinka vošla do auta a to sa začalo silno krútiť. Keď sa auto zastavilo a vystúpili z neho, ocitli sa pred veľikánskym zámkom, ktorého najvyššia veža sa dotýkala až oblakov.

Rodinka sa odvážila vojsť do vnútra zámku. Stretli tam kráľa, ktorý bol nazlostný, a hneď ich vyhnal preč. Keď boli von zo zámku, videli, ako ich auto letí k oblakom. Veľmi sa naľakali, lebo si nevedeli predstaviť, ako by sa mohli dostať naspäť domov.

Zrazu k ním priletel malý vtáčik, ktorý im povedal: „Kráľ bol na vás nahneváný preto, lebo zistil, že vy ste mali zázračné auto, ktoré on mal nachystané pre zlého čarodejníka. Práve to auto malo pomôcť oslobodiť kráľovu unesenú dcéru, princeznú Leoru. Zájďte do lesa a tam je vaše skutočné auto. To vás odvezie naspäť domov.”

Všetci si veľmi vydýchli a rozbehli sa k lesu. Tam na nich čakalo auto, ktoré vyzeralo presne ako to, na ktorom prileteli do Zázračného sveta. Nasadli doňho a predtým než tatík chytil volant, auto vzlietlo do vzduchu a o chvíľu sa ocitlo pred ich domom. Celá rodinka sa veľmi potešila, že dnes už budú spať vo svojich posteliach.

Klara Marchin, 3. trieda, Calgary, Kanada

Lietajúci bicykel

V nádhernom parku uprostred veľkomesta si farebný vtáčik hľadal červíčky. Pozoroval ho chlapec Kubo ktorý si pomyslel: „Keby som tak mohol lietať?“ Kubo sa cítil smutný a sám. Zrazu si všimol jeden starý, opustený, modrý a hrdzavý bicykel. Rozhodol sa že ho zoberie domov, opravy a nechá si ho. Po ceste uvidel obchod ktorý si nikdy predtým nevšimol. Vošiel dnu. Vnútri predával škriatok samé čarovné prášky. Jeden si kúpil, aby mu pomohol vynoviť bicykel. Keď ho Kubo poprášil stalo sa niečo čarovné. Bicykel začal lietať. Bolo to úžasne. Kubo teraz mohol lietať kdekoľvek chcel. Preletel po nad luky, hory, moria dokonca až na Mars a späť. Preleteli ponad čarovný les kde bol vláčik ktorý skákal ako Peter Rabbit chodiaca loďka s dračím chvostom, lietadlo čo vedelo plávať, ako rybka Nemo a auta ktoré boli plné cukríkov a koláčov. Kubo bol veľmi šťastný. Už sa nikdy necítil smutný a sám - lebo mohol lietať - kde sa mu zachcelo. Deti pozrite niekedy na oblohu možno raz preletí aj nad vašim domom.

Lea Slivková, 2. trieda, Londýn, Veľká Británia

Cesta do čarovnej dediny

Dávno, veľmi dávno, existovali piráti. Ale teraz máme deti. Možu sa stať hocičím, ak si to dokážu predstaviť.

Jedného dňa si kamaráti Katka, Janko a Radko predstavili niečo neuveriteľné, no zdalo sa im to, akoby to bolo ozajstné. Všetci traja sa vybrali na pirátskej lodi na cestu po dúhe. Nasadli na loď a čakali na kapitána. „Kde je?“, pýtala sa Katka potichu, akoby už zaspávala. „Mňa sa nepýtaj!“, odpovedali naraz Janko a Radko, skoro jednohlasne. Pozerali sa pritom na seba a jemne sa začali smiať. „Tu som!“, ozval sa zrazu jeden pán s dlhou čiernou bradou a s veľkou paličkou v ruke, a to tak nahlas, že Janko od strachu vyskočil. „Konečne! Už môžeme ísť.“ povedala Katka a skočila zo stoličky. „Volám sa Jaroš.“ predstavil sa deťom kapitán. Loď sa začala hýbať dopredu a spúšťať sa po dúhe. „Wooow!“ kričali naraz Janko s Radkom, s veľkými prekvapenými očami. Po dlhej, ale zábavnej ceste prišli k veľkému hradu, na ktorom bolo napísané „HromiHrad“. Keď zastavili, vyšla z toho hradu princezná, ale škaredá. Na hlave mala korunku, ale vyzerala špinavá a strapatá. Oprášila sa a odbehla preč. Bez slova.

“Prečo sme zastavili?”, kričal Janko. “Vy neviete, prečo sme tu?”, pýtal sa prekvapene kapitán a hneď vysvetľoval: “Musíme sa dostať dnu a vziať naspať to, čo ukradli z Čarovnej dediny.” Katka sa snažila jeho slová objasniť: “Musíme nájsť to, čo dáva lásku aj kamarátstvo. Vyzerá to ako dúhový blesk.” “Ideme dnu!”, rozkázal kapitán Jaroš. Vošli cez veľké biele dvere, ale na ich obrovské prekvapenie sa neocitli na hrade, ale v lietadle.

Zrazu sa zmenil smer ich cesty a takisto táto rozprávka sa premenila na “Cestu na Slovensko”, pretože všetci v lietadle mali na Slovensko namierené. Keď pristáli na letisku, otec, ktorý bol predtým kapitánom, rozradosteným deťom oznámil: “Už sme tu! O chvíľu uvidíme babku.” A u babky bol zvonec, zazvonil na koniec.

Monika Žatko, 4. trieda, Vancouver, Kanada

Cesta na Mesiac

(Rozprávka o psíkovi Dunčovi a kocúrikovi Emovi, ktorí leteli na mesiac.)

Dvaja kamaráti psík Dunčo a kocúrik Emo sa jeden podvečer hrali na lúke a veselo pritom skákali. Pozerali hore na mesiac. Usmieval sa na nich zvysoka. Zatúžili vyskočiť čo najvyššie, až do vesmíru.

Rozhodli sa urobiť si výlet na mesiac, ale vedeli, že autom ani loďou, a ani lietadlom sa tam nedostanú. Potrebovali raketu. Ponáhľali sa domov a pritom rozmýšľali, kto by im ju mohol požičať, a kde nájdu požičovňu rakiet. Mali šťastie a na konci lúky ju našli - obrovskú krásnu opustenú raketu. Asi patrila Kukovi zo Šlabikára a tak si ju požičali. Nasadli do nej, vyštartovali a vydali sa na d'alekú a dlhú cestu do vesmíru, stanica Mesiac. Predstavovali si, že je to obrovský kus syra. Počas cesty z okna rakety pozorovali hviezdy a keď už boli veľmi d'aleko, videli planétu Zem. Z diaľky vyzerala ako modrozelený gombík. Skĺzli sa aj po Mliečnej dráhe a stretli mnohé planéty. Po dvoch dňoch a päťdesiatich piatich minútach konečne pristáli na mesiaci. Bol obrovský, ale nebol to syr, ako si mysleli. Začali sa hrať, naháňať a skákať, ale bolo to iné, ako na zemi. Pri každom kroku a skoku sa ľahko vznášali. Veľmi sa im to páčilo. Vedeli však, že na Mesiaci zostať nemožu a musia sa vrátiť spať.

Vrátili sa na Zem, každý večer spolu pozerajú na mesiac a spomínajú na svoje krátke dobrodružstvo vo vesmíre. Možno sa onedlho vyberú na cestu inam. Pri kúpaní a potápaní sa v mori ich začala lákať ponorka, ktorú v hĺbke zazreli.

Kolektívna práca žiakov (Sofia Fenyvesi, Sofia Dzivak, Sonia Žatko, Lukáš Pokorný, Samuel Margic), Vancouver, Kanada

LASTOVIČKA

Lastovička Makovička
teplé kraje hľadá,
Slovensko zimné
nemá asi rada.

Na cestu sa vybrala,
letieť nevládala.
Na vzducholod' sadla,
teplú Kubu našla.

Sofia Fenyvesi, 1. trieda, Vancouver, Kanada

Dopravný príbeh

Mladý chlapec, ktorý žije vo Vancouveri, by veľmi chcel vycestovať za priateľmi a rodinou na Slovensku. Nemôže si však dovoliť kúpiť letenku, preto musí nájsť iný spôsob dopravy.

Našťastie je jeho sused zároveň jeho najlepším priateľom a prevádzkuje obchod s balónmi. Chlapec sa ho opýta, či môže použiť všetky jeho balóny v obchode na cestu na Slovensko. Jeho kamarát súhlasí. Chlapec vezme balóny von a postupne všetky nafúkne héliom a vzduchom. Tisíce balónov sa nafúkajú a stúpajú na nekonečné nebo. Chlapec sa ich pevne chytí a začína sa dvíhať zo zeme a vznášať, pričom svet pod ním je čoraz menší. Týči sa nad mrakmi a unáša ho na východ, na Slovensko.

Po nejakom čase, veľa z jeho balónov začne miznúť odvíatím preč a pukať. Chlapec začne klesať nižšie a nižšie k zemi. Začína vidieť zem maľovanú snehom. Toto nie je Slovensko, aké si predstavoval. Náhodne pristál na Islande. Po pristátí v snehu zbadá stádo bielych koní nesúcich silné krídla. Jeden z nich sa priblíži k chlapcovi a ponúkne mu jazdu na miesto určenia. Chlapec sa vyštverá na silný chrbát okridleného koňa a spolu odlietajú na Slovensko. Preletia cez najhlbší a najtmavší modrý oceán, keď vtom začínajú pristávať na Slovensku. Dotknú sa zeme, chlapec zoskočí a máva na rozlúčku priateľskému lietajúcemu koňovi. Ten odletí a zmizne v oblakoch.

Chlapec pokračuje v ceste za svojimi priateľmi a rodinou. Svojou nečakanou návštevou ich veľmi prekvapí. Rodina je skutočne nadšená, že prišiel, a spolu si pochutnajú na chutnej slepačej polievke a bryndzových haluškách. Všetci sa rozprávajú a bavia. Po večeri spolu idú na točenú zmrzlinu. Rozhodnú sa zjesť ju na tráve v parku a pozeráť pritom na jagotavé hviezdy a jasný mesiac. Keď pozerajú na oblohu, zbadajú lietajúceho koňa so silnými krídlami, ktorý drží balón a križuje oblohu osvetlenú strieborným svetlom mesiaca.

Arwen Fong, Elijah Fong, 9. trieda, Vancouver, Kanada

LIETADLÁ

Lietadlá sú veľké,
lietadlá sú malé.
Lietadlá sú krásne,
lietadlá sú moje...

Adrian Baylis, 1. trieda, Vancouver, Kanada

Premýšľanie

Ako sa správať na ceste? Ste si istí, že ak ste poistení proti nebezpečenstvu, na cestách sa Vám nič nestane? Premýšľam. Som chodec. My, chodci, by sme sa mali na cestách správať opatrne. Za volantom áut je veľa rôznych vodičov, takže si nemôžeme byť istí, že každý z nich je dobrý a pozorný. Aby sme zabránili rôznym nehodám, mali by sme poznať pravidlá cestnej premávky, aj keď nemáme vodičský preukaz. Bohužiaľ, je veľa tragických nehôd, ktoré sa stali preto, lebo neboli dodržané pravidlá.

Keď chcete prejsť cez cestu, buďte opatrní! Choďte tam, kde je prechod pre chodcov. Mali by ste prechádzať iba vtedy, keď nejde žiadne auto. Alebo až keď auto zastavilo, aby Vám umožnilo prejsť. Je dôležité vedieť, že ak idete popri ceste, alebo sa chcete dostať na druhú stranu, nemôžete telefonovať, ani počúvať hudbu. Dávajte pozor na značky, ktoré stoja pri ceste. Buďte na cestách opatrní a nezabudnite na všetky pravidlá! Pamätajte, že Váš život a zdravie závisí od Vás. Premýšľajte, či mám pravdu...

Vladislava Herič, 9. trieda, Užhorod, Ukrajina

Moje hádanky:

1. Po modrej oblohe lietam,
krídlami nemávam,
cestujúcich premávam.

Čo je to?

(riešenie: lietadlo)

2. Prechádzam sa lesom, medved' nie som.

Robím hluk, drevorubač nie som.

Pískam si pri tom, no škovránok nie som.

Kto, alebo čo som?

(riešenie: vlak-Čiernohronska železnica)

Sára Činčuráková, 4. trieda, Erdevik, Srbsko

Cestovanie vesmírnou loďou

Hviezdna obloha vždy v ľuďoch vyvolávala obdiv, ale aj strach z neznámeho. Tá krásna tmavej oblohy plnej jasných trblietavých hviezd prebúdza v nás túžbu cestovať vesmírom.

Často som snívala, že sa nachádzam vo veľkej kozmickej lodi a cestujem vesmírom na nejakú neznámu planétu. Určite je niekde taká planéta, podobná našej Zemi na ktorej by človek mohol žiť. Predstavujem si ako sa moja kozmická loď vznáša ponad Mliečnu cestu, cez okno sledujem s ostatnými turistami ako letia kométy, meteory, satelity. Hviezdy nám na jedno očko žmurkajú a my im oduševnene mávame. Naj vzrušujúcim momentom našej jazdy by bolo pristávanie našej lode na novú neznámu planétu. Tam na nás čakajú smiešni a veľmi prívetiví mimozemšťania fialovej farby, ktorí nás srdečne vítajú a volajú aby sme nasadli do maličkých lietajúcich tanierov v ktorých nás povožia po svojej planéte. Verím že by nám i spiatočná cesta na našu Zem bola tiež krásna. Mohli by sme vidieť našu planétu v plnej jej veľkosti a kráse.

Dúfam, že sa tieto moje sny čoskoro splnia v blízkej budúcnosti a že sa doprava presunie z našej obežnice do iných galaxií.

Teodora Mocková , 4. trieda, Erdevík, Srbsko

Doprava - taká neobyčajná

Žlté auto sa rúti
až sa mi v hlave krúti.
Rúti sa auto zelené,
obchádza auto červené.

Autobus uháňa,
električka ho doháňa.
Píska vlak,
dostal som strach.

Vrtuľník vrčí,
lietadlo hučí.
Lod'ka tíško pláva,
sestrička jej máva.

A ja dopravnými značkami
mávam medzi hračkami.

Lukáš Červený, 3. trieda, Pivnica, Srbsko

Smutný vlak

V ďalekej krajine bol jeden smutný vlak. Oddychoval na koľajniciach, nejazdil, len smutno pozeral do diaľky. Bol veľmi, veľmi smutný, lebo nikde nachodil, nikoho nevozil. Len tak tam stál a čakal. Každý deň len stál a stál. Spomínal na minulé časy, keď bol plný ľudí a každý deň hrdo rozvážal všetkých do práce, do školy aj na výlety. Smutne pozeral na svoje kolesá... Všetko na ňom už začínalo hrdzavieť. „Keď to takto pôjde ďalej, skončím na smetisku!“ hovoril si smutný vlak. Jedno krásne ráno starý vlakvedúci oznámil rozospätému

vlak: „Dnes sa stal malý zázrak! Ideme do sveta!“ Trpezlivo vyčistil kolesá, namaľoval všetky plechy a namazal skrutky. Vlak nechápal, čo sa stalo. Dozvedel sa, že nasledujúci deň sa vlak opäť vydá na cestu. Od radosti nemohol ani spať. Ráno už netrpezlivo čakal na vlakvedúceho. „Dnes nás čaká krásna jazda za všetkými deťmi sveta!“ povedal majster. „Ideme navštíviť všetky deti, ktoré musia chodiť do školy pešo.“ Vlak sa pomaly rozbehol. Nová energia ho rýchlo hnala dopredu. Ten pocit, že opäť frčí po koľajniciach bol fantastický. Spokojne si odľukoval zo stanice do stanice. V každej stanici ho ľudia s radosťou vítali, mávali mu, volali na slávu. Deti nastúpili a vystúpili, a tak sa to opakovalo každý deň. Autá nejazdili, motorky nejazdili, lietadlá nelietali... Nikto nemal benzín ani naftu. Minula sa. „Aké šťastie!“ hovoril si starý vlak. Konečne ma niekto potrebuje! Odvtedy jazdil stále a nikdy neprestal. Spomínal na múdre slová svojho otca: „Nikdy sa nevzdávaj! Je dôležité, keď ťa niekto potrebuje!“

Fruzsina Matron, Janka Almasi, 7. trieda, Sarvaš, Maďarsko

Smutné lietadlo

Kde bolo, tam bolo, bolo raz jedno lietadlo menom Tündi. Tündi bola veľmi smutná, lebo zo všetkých lietadiel na dráhe bola to najpomalšie lietadlo. Pri každej súťaži skončila ako posledná.

Jedného dňa sledovala, ako jej konkurenti trénujú, keď sa jej prihovorilo najrýchlejšie lietadlo Zolika. „Prečo si stále taká smutná?“ Tündi sa na neho pozrela uplakanými očami a odpovedala. „Vieš, keď ja som vždy, keď pretekáme tá posledná a neviem to zmeniť.“

Zolkovi jej prišlo ľúto a povedal „Pomôžem ti s tréningom, snáď to bude lepšie!“ A tak hneď na druhý deň začali spolu trénovať. Zo začiatku to išlo ťažko, ale časom sa výkony Tündi zlepšovali a rýchlosť na dráhe stúpala. A tak nebolo divu, keď na nasledujúcich pretekoch Tündi obsadila tretie miesto a dostala svoju prvú bronzovú medailu. Publikum skandovalo a ona sa vo svojom šťastí ocitla v náručí svojho trénera.

Od toho dňa trénovali stále iba spolu a Tündi dosahovala stále lepšie výsledky. Ani dlho netrvalo, kým prišli na to, že sa majú radi a nič nestálo v ceste veľkolepej svadbe, na ktorej boli pozvané všetky lietadlá zo široka aj zďaleka. To bola ale paráda...

No a potom boli ten najšťastnejší lietadlový pár, lebo sa im narodilo malé lietadielko, ktorému dali meno Loli. Viem, že lietajú v trojici až dodnes, videli sme ich...

Veronika Sovány, Alícia Polonszki, 7. trieda, Sarvaš, Maďarsko

Autobus Plechukus

Preplnený autobus,
nenašiel som miesta kus.

Keď som doň nastúpil,

Nikde som sa nezmestil.

Autobus sa rýchlo rúti,
do zákruty vbehne- hop,
Všetky deti to len krúti,
A on nechce poľaviť.

Plný, plný autobus,
rýchlo letí, kričia deti,
To sa hrozne skončí isto,
nepôjdem na kúpalisko?

Uvoľnite miesta kus!
„Nevidíte? Sú tu deti!“
Učiteľka zlostne svieti,
na šoféra v smere jazdy.

Zrazu šofér zabrzdil,
ja som spadol v smere jazdy.

Posadím sa na sedačku,
Vystraším aj malú mačku.

Kričím, volám na šoféra,
„Nebrzdite! Vonku prší!“
Má však asi hluché uši.

Nepočuje, je to bieda.

Zastavil sa, to je sláva!

Vystupujem z autobusa,

Nechcem už viac nastupovať,

Do takého plechukusa...

Mogyorósi Zoltán Norbert, 7. trieda, Sarvaš, Maďarsko

Ako sa Sofia skamarátila s metrom vo Veľkom jablku.

V Amerike pri oceáne leží jedno veľké mesto, ktoré nikdy nespí. Volá sa New York a ľudia ho volajú aj Big Apple- Veľké jablko. Možno preto ho tak nazvali, lebo si pripadajú ako malé pracovité červíky, ktoré v takom jabĺčku žijú.

V tomto meste žije s rodičmi a malým bratom aj dievčatko Sofia. Veľmi rada spieva, hrá na husliach, no najradšej má koníky. Má ich tak rada, že bez nich nevydrží ani jeden deň! Jazda na koníkoch je pre ňu to najkrajšie. Cestuje za nimi metrom. Metro je veľmi dôležité pre veľikánske mestá. Pomáha vozit' ľudí. Je to vlastne veľa mestských vlakov, ktoré jazdia pod zemou a aj nad zemou. V zemi sú tunely s koľajnicami. Nad zemou sú tiež koľajnice. Sú položené na takých vysokých železných stojanoch. Keď ide vlak nad zemou, je aj dosť počuť. Kolesá sa ozývajú na koľajniciach a robia hluk. Možno preto sa hovorí, že New York nikdy nespí. Vlaky jazdia hore-dole celú noc. Metro je pre ľudí v takom veľkom meste veľmi potrebné. No Sofia nemá rada metro. Je pre ňu hlučné a ľudia sú v ňom natlačení ako sardinky. Niekedy musí celú cestu stáť a hádže s ňou sem a tam ako s loptou. Keď ide vlak do tunela, pod riekou, zaľahne jej v ušiach. Sofia jednoducho jazdu v metre neznáša. Vydrží to ale vždy, lebo sa teší na koníky.

Jedného dňa v marci napadol mesto z ničoho nič zlý červík Covid a všetko sa zmenilo. Obyvatelia mesta museli ostať doma. Školy a krúžky sa zatvorili. Všade bolo veľmi ticho. Aj metro zastalo. Vagóny už nebúchali po koľajniciach. Spočiatku sa Sofia aj potešila, že sa nemusí trmácať vo vlaku, červík však hrýzol Veľké jablko dosť dlho, nechcel z neho odísť a Sofii začali jej koníky chýbať. Dlhú premýšľala, ako sa k nim dostať. Metro však nejazdilo. Vagóny boli prázdne a stáli opustené. Tak veľmi sa chcela ísť previezť na koňoch, že už by jej vôbec jazda v metre nevadila. Ale nedalo sa a Sofia z toho bola smutná. No nakoniec sa v lete podarilo červíka Covida z Veľkého jablka vyhnat' a všetko sa znovu otvorilo. Začalo jazdiť aj metro. Sofia nastúpila do vagóna a vôbec jej nevadilo, že ju hádzalo zo strany na stranu. Tento krát bola šťastná a metro sa stalo jej kamarátom, pretože ju vozí za jej koníkmi.

Sofia Parvakis, 5. trieda, New York, USA

Kamaráti

Bolo raz jedno červené autíčko. Autíčko bolo milé a priateľské ku každému a veľmi mu chýbali kamaráti, ktorých teraz nemohlo stretávať. Autíčko bolo smutné, tak si išlo kúpiť čokoládu do obchodu. V obchode stretlo lietadlo, namosúrené lietadlo. Toto lietadlo každý poznal ako "lietadlo, čo nemalo kamarátov".

"Daj to sem!" povedalo lietadlo a schmatlo autíčku čokoládu z ruky. Lietadlo sa rozbehlo z obchodu preč a odletelo.

Smutné autíčko sa túlalo ulicami, až zastavilo pri parku.

Zrazu zbadalo lietadlo, ako si pochutnáva na jeho čokoláde.

"Hej!" zvolalo autíčko, "prečo si to urobilo?!"

Lietadlo sa zľaklo a už, už chcelo odletieť, keď pocítilo ako ho autíčko chytilo za chvost.

"Počkaj!" zvolalo autíčko, "Neleť preč!"

"A ty sa nehneváš?" spýtalo sa lietadlo.

"Nie, chcem byť tvoj kamarát!" povedalo autíčko.

"Vieš, keby si si odomňa vypýtalo kúsok čokolády, dalo by som ti", povedalo autíčko.

Vyčudované lietadlo, pozrelo na autíčko "Ty chceš byť môj kamarát?! Ja nemám kamarátov!" zosmutnelo lietadlo.

"No vieš, malo by si, keby si sa krajšie správalo k ostatným", povedalo autíčko. "Ja ťa naučím byť dobrým KAMARÁTOM! Chceš?"

Lietadlo vyskočilo od radosti a od tej chvíle boli s autíčkom nerozluční kamaráti. Pomáhali si, šantili spolu na ihrisku, učili sa význam dopravných značiek. Ale hlavne, čo si lietadlo pamätalo bolo:

"Keď sa správam kamarátsky, mám veľa kamarátov!"

Viktoria Kuzmova, 5. trieda, Birmingham, Veľká Británia

Moje dopravné prostriedky

Mojím prvým dopravným prostriedkom bol kočík, vozila ma v ňom maminka a tatík.

Potom som začala chodiť sama.

Keď som mala tri roky dostala som bicykel, na ktorom som rada jazdila a stal sa mojím najobľúbenejším vozidlom.

Do školy sa vozím kolobežkou.

Poznám ešte aj iné dopravné prostriedky.

Auto – cestujem ním do mesta, obchodu, na návštevy a na výlety.

Lietadlo – tým najviac cestujem na Slovensko pozrieť starkú, starkého, psa Danka, kamarátov a celú moju rodinu.

Vlak – tým chodíme najčastejšie na výlety v lete s dievčatami kámoškami zo Slovenska.

Autobus - cestujeme s ním len občas, ale vždy je to zábava, najväčšia bola nadvojposchodovom autobuse v Londýne, keď sme s Elkou a Idkou sedeli nad šoférom.

Motorka - v lete som na nej sedela s mojím malým bratom Marcelom.

Cez prázdniny sme boli splavovať riekou Hron na rafte, bol to kopec randy a videli sme veľa zaujímavých miest.

Ja som ešte nevyskúšala všetky dopravné prostriedky, lebo mám len šesť rokov, ale verím, že keď narastiem všetky ich vyskúšam.

Daniela Boschetto, 2. trieda, Birmingham, Veľká Británia

Ako Toby nemohol lietať

V jednej ďalekej krajine žilo lietadlo menom Toby, ktoré strašne rado lietalo. Ale jedného dňa sa mu stala strašná vec. Musel prestať lietať, lebo strašne ochorel. Povzdychol si, „Kedy už príde doktor, aby ma vyliečil? Už ma nebaví sedieť na zemi a pozeráť sa na nebo ako tam ostatné lietadla lietajú.“

V jeden deň sa konečne dočkal svojho vysnívaného a dlho očakávajúceho doktora. Keď ho konečne vyšetril, tak mu povedal, že to s ním nie je až také vážne a predpísal mu lieky.

Behom týždňa sa naše milované lietadlo uzdravilo a mohlo začať lietať. Strašne sa na ten okamih tešilo, že už nemusí sedieť na zemi a len sa pozeráť na ostatných ako si to užívajú v oblakoch. Už aj ono mohlo vzlietnuť a byť s nimi.

Koniec.

Alex Mann, 5. trieda, Birmingham, Veľká Británia

Andrejkine kolesá

Kedysi dávno žilo auto, ktoré sa volalo Andrejka. Toto auto malo vždy smolu a každý deň si nejako nechtiac ublížilo. Väčšinou ani nevedela ako si ublížila. Nevedela kontrolovať svoje kolesá. Každý deň jej aspoň jedno koleso prasklo. Buď si ho prepichla na ihle, špendlíku alebo na rozbitom skle. Jej maminka a tatino sa na ňu veľmi hnevali, lebo oni mali ich kolesá už desať rokov a nikdy im kolesá nepraskli. Najdlhšie ako vydržali Andrejke jej kolesá, boli dva dni. Jej rodičia míňali tisíce eur len na jej kolesá. Peniaze sa im veľmi rýchlo míňali a tak prišli na nápad, že namiesto kupovania nových kolies, jej dajú na prepichnuté dierky náplast. Po desiatych dňoch však Andrejkine kolesá vyzerali, ako by boli vyrobené z náplastí a nie z čiernej gummy. Rodičia ju nemohli takto pustiť von, hanbili sa ako vyzerá, ale

už jej nemohli kúpiť nové kolesá, lebo nemali dosť peňazí a zbankrotovali by. Rozhodli sa teda, že ju zamknú doma, kým zarobia dosť peňazí na jej nové kolesá.

Jedného dňa keď išli rodičia nakupovať, Andrejka chcela ísť von. Skúsila rozbiť sklo na okne a utiecť. Rozbehla sa a skočila do okna, ktoré sa rozbilo.

„Och nie!“ Zakričala Andrejka.

Pristála v rozbitom skle a všetky kolesá sa jej hneď vyfučali. Nemohla sa pohnúť, ale v tej chvíli dostala dobrý nápad. V kolesách boli malé dierky, ktoré môže obviazať obvazom a nafúknuť kolesá s pumpou. Jedno za druhým, nafúkla si Andrejka svoje kolesá, až kým vyzerali, že už, už prasknú.

V tej chvíli si Andrejka uvedomila, že sa vznáša. Nafúkla svoje kolesá tak veľmi, že boli ako balóny.

„Jeeej nemôžem tomu uveriť, ja letím!!!“ výskala od radosti.

Andrejka sa veľmi tešila. Mohla plávať vo vzduchu, robiť kotrmelce dopredu aj dozadu.... mohla robiť všetko to, čo ostatné autá nemôžu. Už nikdy nemusela ísť po ceste a nemusela sa báť, že si prepichne koleso.

Koniec

Dalia Bowcott, 4. trieda, Birmingham, Veľká Británia

Génius Max

Bolo to ďaleko pred'aleko, na planéte kde neexistovali ľudia. Žili tam však autá, ale nie obyčajné autá. Boli to autá, ktoré dýchali, rozprávali a robili všetko tak ako môžu ľudia.

Tak na tejto planéte žila rodina, ktorá mala jedného syna, ktorý sa volal Max. Toto autíčko nebolo len také hocijaké, ale bol to malý génius. Vždy keď išiel do školy, v ktorej sa učili dopravné značky, ako jazdiť ale aj opravovať autá, Max vždy všetko vedel.

Jedného dňa mali v škole veľký test. Max si myslel, že to bol veľmi ľahký test a veľmi rýchlo ho skončil a odovzdal ho pani učiteľke. Bol si na 100 istý, že mal všetko správne a bol na seba hrdý.

Výsledky prišli poštou a keď jeho rodičia otvorili obálku, nemohli uveriť ich očiam a boli veľmi smutní.

Max sa ich opýtal: „Čo sa stalo? Prečo ste takí smutní?“

„Syn môj, z testu si dostal iba 50%.“ povedal sklamaný otec

„Ale, ale to ako? Ved' ten test bol ľahký a všetko som vedel. To nemôže byť pravda! Ty určite sranduješ, však?“ vypytoval sa Max.

„Nuž syn môj, je mi to veľmi ľúto, ale je tu napísané, že si neodpovedal na všetky otázky.“ odpovedal so smutným hlasom otec.

„Ale to nie je fér! Oni nám mali povedať, že tam je viac otázok aj na druhej strane!“ hneval sa Max.

Smutný a nahnevaný Max odišiel do svojej izby a hovoril si: „Ako som mohol byť taký hlúpy a neskontrolovať si odpovede a hlavne druhú stranu testu? Všetky ostatné autá napísali test lepšie ako ja a všetko je to len moja vina. Už nikdy sa nebudem ponáhľať a všetko si vždy aj dva krát skontrolujem.“

Tento príbeh ti ukáže, že si musíš vždy všetko skontrolovať a nikdy si nemysli, že vieš všetko.

Elliot Bowcott, 6. trieda, Birmingham, Veľká Británia

Smutný autobus

Autobus číslo 315 chodil po pravidelnej linke už niekoľko týždňov, ale nikdy nikoho neviezol. Vždy, keď zastavil na zastávke, otvoril dvere, ale nikto nikdy nenastúpil. Takto to pokračovalo už niekoľko dní. Až kým jedného dňa autobus nezastavil na zastávke pri škole. Ako vždy, otvoril dvere a čakal, kým niekto nastúpi. Pri autobuse stálo malé dievčatko, ale nenastúpilo. Tak sa jej po chvíľke autobus prihovoral: „Prečo nenastúpiš?“ Malé dievčatko odpovedalo: „Ja som myslela, že tento autobus je mimo prevádzky.“ „Ale nie“, odpovedá autobus. Dievčatko sa usmialo a odpovedalo: „tak prosím odstráňte nápis Mimo prevádzky z prednej časti autobusu.“ Keď to autobus urobil, odvtedy to bol najviac zaneprázdnený autobus v meste.

Simon Nosko, 3. trieda, Birmingham, Veľká Británia

Môj výlet s motorkou na Slovensko

Raz som sa rozhodol, že pôjdem na Slovensko s mojou kamarátkou motorkou, navštíviť moju babku.

Pred sebou sme mali dlhú a náročnú cestu, preto sme sa na ňu museli riadne pripraviť. Pobalili sme si jedlo a vodu. Pre kamarátku motorku benzín zoberieme cestou na pumpe. Keby sa zmenilo počasie, tak sme si pribalili aj teplé oblečenie.

Cestu sme si museli dobre naplánovať. Z domu sme vyrazili zavčasu ráno. Po pár kilometroch sme zastavili na pumpe a naplnili sme bruško motorky benzínom. Cestou sme videli dediny, mestá, skaly, hory, skrátka cesta bežala podľa plánu.

Prešli sme veľmi veľa kilometrov a blížila sa noc. Zastavili sme sa pri hoteli, v ktorom sme sa ubytovali. Potrebovali sme sa pripraviť na druhý deň.

Ráno sme znova pokračovali v ceste na trajekt, aby sme preplávali po mori na druhú stranu. Na trajekte sa moja motorka zoznámila s druhými motorkami. Počúval som ich rozhovor, ako sa jedna pred druhou chvália svojim dizajnom a svojou rýchlosťou.

Keď sme preplávali, pokračovali sme v jazde. Nepočítali sme s tým, že sa nám stane niečo nepríjemné. Zrazu sme museli silno zabrzdíť, lebo cez cestu skákali malé zajačiky. Zastavili sme a ony naľakané odskákali do blízkeho lesa. S kamarátkou motorkou sme mali radosť, že sme ich nezrazili. Po tejto skúsenosti sme si dávali ešte väčší pozor na ceste.

Slniečko už pomaly zapadalo a my sme sa dostali do mesta, v ktorom býva moja babka. Keď sme prišli k babke, kamarátku motorku som uložil v garáži a ja som išiel do bytu. Babku som postískal a porozprával som jej o mojej ceste z Anglicka na Slovensko.

Matthew Smalley, 4. trieda, Birmingham, Veľká Británia

Letisko

Bol to deň ako každý iný, len dnes malo prvý krát odletieť lietadlo s pasažiermi do vesmíru. Okolo letiska už bolo veľmi veľa ľudí a čakali, kým lietadlo odletí. Posádku lietadla tvorili dvaja piloti a pasažieri boli novinári z rôznych krajín. Lietadlo je už pripravené na odletovej dráhe a čaká na pokyn z riadiacej veže.

V jednom momente sa ozve hlas vo vysielacke, let číslo VES001 máte zelenú, prajeme vám šťastnú cestu. Lietadlo sa veľmi rýchlo rozbehlo a v pár sekundách rýchlosťou zvuku stúpalo k oblohe. S malým odstupom ho sprevádzali dve nadzvukové stíhačky. Vo výške 10 km už lietadlo pokračovalo samo do vesmíru a stíhačky sa vrátili naspäť na základňu. O niekoľko minút lietadlo vystúpilo do výšky 80 kilometrov a kapitán informoval pasažierov, že lietadlo vstúpilo do vesmíru. V tom momente bolo počuť len cvakanie fotoaparátov a jasajúci hlas ľudí. Kapitán sklonil nos lietadla dole a lietadlo sa vrátilo späť na letisko, kde ho už očakávalo niekoľko tisíc ľudí.

Matúš Nosko, 6. trieda, Birmingham, Veľká Británia

Vláčik, ktorý mal nádchu

V jeden krásny letný deň ma babka zobrala vláčikom na výlet. Tento vlak bol síce pomalý, ale ako stvorený na výlety. Bol to starý parný vlak. Nebol ako tie nové super rýchle vlaky. Preto som mohol vidieť krásnu krajinu a pozorovať aj zvieratká v nej. Počas cesty mi vláčik porozprával túto príhodu:

„V jednu tuhú zimu, keď som prešiel obrovskú diaľku, dostal som takú silnú nádchu, až sa moja para prvýkrát zmenila z bielej na čiernu. Oči mi slzili tak veľmi, že som nevidel ani na koľajnice. Rušňovodič mi povedal, že musím mať rúško, aby som nenakazil ostatné vlaky. Musel som dodržiavať odstup od iných lokomotív, až kým som nevyzdravel.“ A to by sme mali, milí kamaráti, takto všetci.

Všetko sa dalo do poriadku a dodnes robí starý parný vlak radosť ľuďom, ktorých vozí a bezpečne dopravuje do ich cieľa.

Edward Topol'ský, 4. trieda, Zürich, Švajčiarsko

Narodeninový darček

Mal som takú predstavu,
že dostanem kolobežku
na moju narodeninovú oslavu.

Môj narodeninový deň sa blížil,
len dážď mi moje plány skrížil.

Našťastie sa počasie umúdrilo
a že som sa nesprával nezdvorilo,
na moju veľkú radosť sa vyčasil.

Obul som si gumáky,
zobral všetky drobáky,
že si kúpim repráky.

V tom mi otec vraví: "Sadaj synu do auta,
čaká nás dlhá cesta,
zoberiem ťa do pekného mesta."

Vezieme sa dvadsať minút
smetiarske auto sme museli minúť.

Cestou zbadali sme obrovskú lúku,
na ktorej kombajny žali pšenicu na múku.

Leto je v plnom prúde -
traktory vozia víno v sude.

Zahľadel som sa na oblohu,
aj vrtuľník snáď zaznamenal našu polohu.

Kalvária vyníma sa na kopci pred nami,
nedá sa pomýliť s inými mestami.

V historických uličkách Banskej Štiavnice,
otec ma zobral do banskej pivnice.

V tej pivnici hračkárstvo bolo,
vošiel som tam len tak - ledabolo.

Trochu som sa poobhliadal
a potom, som ju zbadal.

Nablýskanú červenú kolobežku s košíkom a brzdami,
s ňou budem môcť jazdiť aj dolu schodami.

Vyskúšal som ju hneď na mieste
a tešil som sa, až budem s ňou na ceste.

Keď spustil som sa dolu Slovanskou ulicou
nevedel som sa nabažiť tých pocitov.

Rýchlosť z jazdy - to bol pôžitok,
každý deň chcem mať taký zážitok.

Tak som dostal moju vysnívanú lásku,
na ktorej budem voziť každú krásku.

Marianko Húska, 9. trieda, Bristol, Veľká Británia

Cesta do Himalájí

Kde bolo tam bolo, za siedmimi horami a siedmimi dolami žila jedna kolobežka, ktorá sa volala Victor. Victor žil šťastne so svojimi rodičmi a s maličkým bračekom. Ale dlho ten mier nevydržal. Jedného pekného, slnečného, teplého, júlového dňa z ničoho nič prišli autodraky do Kolieskova. Autodraky su obrovské kamióny čo dýchajú oheň z ich motorov a robia škodu každému koho vidia len pre srandu. Od chvíle čo prišli obloha sčernela a slnko sa skrylo za čierne oblaky. Po týždni úplnej tmy sa Victor rozhodol zachrániť Kolieskovo. Ale nevedel ako. Zrazu si spomenul, že mu dedko rozprával o zázračnej soche čo sa skrýva v ďalekých, studených, Himalájach a ta soška vraj mala temnú silu v sebe čo predkovia kolobežiek začarovali aby autodrakov premiestnili do druhej dimenzie. Victor sa zbalil a odišiel zo svojej hroznej čiernej krajiny. Čo nevedel je, že autodraky strážili mesto Kolieskova a nedovolili nikomu odísť. Keď videl ako strážia jedinú bránu čo viedla z mesta nevedela ako ich odlákať. Potom dostal nápad. Raz mu mama hovorila že autodraky milujú olejové lízatka. Rýchlo bežal ku svojmu kamarátovi Petrovi a jačal “ Peter, Peter! požičaj mi to olejové lízatko čo máš, hneď ti to vrátim.” Peter s tým súhlasil , a o chvíľu Victor bol pri autodrakoch. Hodil lízatko ďaleko od nich. Oni sa pretekali kto ho prvý dostane, pričom zanechali bránu otvorenú dokorán. Victor preto rýchlo vzal nohy na plecia. Keď už bol dobrý kus od Kolieskova dal si prestávku a rozmýšľal. “Ako sa teraz dostanem do Himalájí, neviem ani akým smerom sa mám pobrať.” Potom si spomenul na tu hodinu v autoškole keď preberali smery . “AAA, už si pamätám kde mám ísť, musím ísť na juh, veď vtáci letia na juh.” Tak si ľahol na trávu a čakal kým uvidí nejakých vtákov. No ani po pol hodine nevidel žiadneho vtáka. “Hmm”, pomyslel si, “Prečo tu nie sú žiadny vtáci?”. Potom si všimol že už sa blížila noc a že všetky vtáky už išli spať. “No, tak dobre vy vtáci, počkám si na vás a kto si počká ten sa dočká” Tak si zaľahol do mäkučkej trávy a zaspal, no však keď odbila polnoc na kostolnej veži v Kolieskove niekto ho zobudil. Rozospatý otvoril zalepene oči do polovice a skoro vyskočil zo svojho železa. Tam v tichom, studenom a pustom lese stála osoba v strašidelnej

zelenej maske vystrúhanej z dreva a bola oblečená v dlhom, čiernom kabáte. Victor sa rýchlo zdvihol a začal utekať preč, ale tá osoba ho zastavila a povedala “Čakaj Victor, som ježibaba Alexandra čo pochádza z významnej cyklistickej rodiny. Videla som ťa a chcem ti pomôcť získať sošku z Himalájí.” Victor prikývol a povedal “ Alexandra, ako mi mieniš pomôcť?” “ No veď som ježibaba a mam kúzla!” “ Chceš mi dať nejaké kúzlo aby mi pomohlo s cestou” “ No veru, áno, chcem ti dať kúzlo čo ta premiestni na akékoľvek miesto kde chceš byť.” “Počkaj chvíľu, ahh už si pamätám, Čáry Mary Fuk Fukigo Kigobu Muk” V tej chvíli Victor sa ocitol v neúprosnej snežnej búrke v Himalájach. “Ach aká zima a neviem kde sa mám vydať, musím sa skryť!” Zrazu videl malú jaskyňu s teplým ohníkom vnútri. Hneď mu napadlo, že asi ježibaba Alexandra ma v tom prsty. Usadil sa, zohrial sa a s úsmevom na tvári zaspal. Ráno sa zobudil keď teplé slnečné lúče ho poštekli na tvári a ježibaba Alexandra robila raňajky. “Dobré ráno, Victor máš dlhý deň pred sebou tak som si zmyslela že ti urobím na oleji vyprážené šrúby.” “No, ďakujem Alexandra.” S chuťou si pomaškrtili a vybrali sa nájsť zázračnú sochu. Ale po par metroch sa Victor spýtal Alexandry, “Alexandra, ktorým smerom máme ísť?” “To neviem ale zistím to za chvíľu.” Vytiahla čarovnú palicu a zašuškala niečo. Palisa sa o chvíľu rozžiarila na červeno a ukázala im smer. Po hodnom čase, čo Victorovi pripadalo ako tisícročie, prisli na vrchol obrovskej skaly so značkou. Na nej písalo “pútnici, nechodte ďalej, Žije tam Yeti. Je veľmi pažravý a zožerie každého kto sa vyberie týmto smerom.” “Tak čo budeme robiť Alexandra?”, spýtal sa Victor “No pôjdeme ďalej, veď je ráno, Yeti spi, vojdeme do jeho jaskyne, prejdeme okolo neho na špičkách a zoberieme tu sochu.” A dodala, “ A keď sa zobudí ukážem sa ako čarodejnica, a zmením ho na neškodnú snehovú vločku.” A tak sa vydali hore zasneženou horou. Keď spotení a horúci došli na úplný vrchol hory, neverili vlastným očiam. Tam úplne hore spala obrovitánska biela Yeti helikoptéra čo chrápala tak hlasno až sa hory triasli. Tam, ďaleko za Yetim bola tmavo čierna čarovná soška. Hovorí sa v legende že soška je normálne biela ale keď je v zlých rukách, je čierna ako uhlie. Ak sa sošky zmocni osoba s dobrým srdcom, tak sa zmení sa na zlato. Aj keď bola čierna, leskla sa tak, že sa im oči prevracali. O chvíľu sa spamätali a cupkali čo najtichšie ako sa dalo okolo obrovského Yetiho. Keď Victor zdvihol sošku a pozrel sa na ňu, až tak zhíkol. To preto, že v nej videl odraz zúrivého Yetiho. “Alexandra, pozri sa dozadu a povedz mi či je to pravda že za nami stojí Yeti . Vyzerá ako keby nás išiel zjesť.” Alexandra sa pomaličky otočila a zacítila vôňu prepáleného oleja a stuchnutého benzínu. “Áno Victor, je to pravda, myslím že teraz by bolo najlepšie zutekať odtiaľ” “Súhlasím.” tenkým hláskom odvetil Victor. Prebehli pod Yetim a trielili dole kopcom, lenže sa potkli o kameň a začali sa kotúľať strmhlav nadol, až sa na nich začal lepiť sneh. Za chvíľu z nich boli už dve obrovské snehové guľové masy. Cez malú dierku v snehovej guľi zazreli utekajúceho Yetiho. Zrazu slova Čáry Mary Férjtuji Muj`` boli vypočuté a Victor s Alexandrou boli zase na mieste kde sa stretli, kúsok od Kolieskova. “Ach Alexandra, to bolo blízko” vydýchol si Victor. “Ja viem, len som chcela prežiť niečo vzrušujúce, a ono sa to podarilo.” zasmiala sa Alexandra. “No vďaka za to”, odľúkol si Victor “Máš, či nemáš tu sošku? Stala tá naša cesta za niečo, alebo bola na nič?” “Mam” a ukázal ju v celej krase. Bola krásne zlata lebo Victor aj Alexandra mali dobre srdcia. “ To mi uľavilo” vzdychla si Alexandra. „Si pripravený oslobodiť Kolieskovo a vidieť slnko zase svietiť v plnej krase.” „To vieš, že áno, už som skoro aj zabudol na čo sme ju vôbec doniesli.” zasmial sa Victor . „Tak, keď si pripravený, zdvihni ju a zavri oči.” Victor pevne zavrel oči a vystrel ruku hore do oblohy. O chvíľu cele nebo zaliala

taká žiara, že si musel pevnejšie zažmúriť oči. Keď ich otvoril, tak až zhíkol, lebo slnko práve zapadalo a obloha bola krásne fialovo-červená po dlhých dňoch tmy. Od mesta bolo počuť smiech a spev. Victor s Alexandrou hrdo vkročili do mesta a boli vítaní úsmevmi a spevom. Od tých čias, sa autodraky už nikdy nevrátili do Kolieskova a všetky kolobežky s Alexandrou žili šťastne až kým nezhrdzaveli.

Anna-Maria Pažej, 8.trieda, Calgary, Kanada

Aha, naše bicykle letia!

„Cink, cink“, cinkal zvonček na Eleninom bicykli.

Elena bolo červenovlasé dievčatko, ktoré rado nosilo ružové tričko a zelenú vestu. Za ňou išiel Peter. Tiež mal červené vlasy, ale nie také ako Elena. Jeho vlasy boli skôr oranžové.

„Máš pekné tričko,“ pochválila ho Elena. S Petrom boli najlepší kamaráti. Celé dni jazdili na svojich bicykloch po celom meste. Najradšej však chodili do lesa. Vždy keď sa streli, pretekali na svojich bicykloch, kto bude prvý v lese. Cesta tam viedla popri rieke.

„Kto bude prvý v lese?“ kričí Elena.

„Na prechode začíname!“ ozval sa za ňou Peter. Už štvrtýkrát vyhral Peter.

„Juhuuu!“ tešil sa ako vždy. Chvíľu spolu kráčali lesom, až kým neprišli na svoje tajné miesto. Ale čo to? Za kríkom bolo čosi zamotané do siete. Keď prišli bližšie zistili, že je to auto.

„Nie je to zvláštne?“ opýtal sa Peter.

„Čo ja viem?“ odpovedala Elena. Vtom obaja dostali nápad: pokúsia sa to auto opraviť. A už boli na ceste domov.

O pár minút boli naspäť aj s náradím a farbami. Elena sa rozhodla, že ho trochu pomaľuje, kým ho Peter opraví. Dali dole sieť, doľúkali kolesá pozreli sa dovnútra a bolo. Netrvalo dlho a auto bolo pripravené na hranie. Mohli štartovať.

„Kam to bude?“ ozvalo sa nečakane. Ani sa nestihli čudovať, zrazu sa okolo nich všetko začalo trasť a ligotať. Miesto toho, aby sa posunulo dopredu, vzlietlo!

„Peter, naše auto letí!“ čudovala sa Elena. Vysoko v oblakoch zrazu objavili nejaké mesto. Nebolo to len tak také mesto. Bolo to Oblačné mesto. Cesty boli biele ako oblaky, vlastne to boli oblaky. Všetko navôkol bolo jemučké a čisté. Na konci mesta stál zlatý zámok, v ktorom bývala kráľovná Samira. Ani sa nenazdali a auto mierilo priamo tam. Všetci sledovali deti, ktoré sedeli v aute. Všetci na nich kričali, že to auto patrí kráľovnej Samire. Keď ich zbadala stráž, zobrali nielen auto ale aj Elenu a Petra. Báli sa, čo sa bude diať, no namiesto väzenia išli priamo za kráľovnou.

„Ako ste sa dostali k tomu autu? Kde ste ho našli?“ opýtala sa kráľovná. Peter a Elena jej povedali ako to bolo.

„Práve dnes sme ho našli v lese zamotané v sieti. Bolo to zvláštne, ale rozhodli sme sa ho opraviť a Elena ho vyzdobila. Keď sme nakoniec nasadli, počuli sme hlasy a zrazu sme vzlietli. Potom už viete čo sa stalo. Auto mierilo priamo k Vám. Prečo bolo v sieti?“ opýtal sa Peter.

Kráľovná Samira neváhala a rozpovedala im, čo sa vlastne stalo: „Je to už niekoľko rokov, čo hľadám svoje auto. Jedného dňa sme u nás oslavovali a zrazu nastal veľký hluk a auto bolo preč. Zlodejov sa nám podarilo vypátrať, no po aute nebolo ani stopy. Sieť mu bránila opäť

vyletieť a vrátiť sa ku mne. Až dodnes. Kedy ste ho vyslobodili a ono mohlo priletieť späť. Vďaka vám je opäť u mňa a za to si zaslúžite odmenu.“

Tou odmenou boli bicykle s malým kufrom na zadnom kolese. Boli to čarovné kufre, v ktorých bolo ukryté každé ich pranie. Na volante bol zvonček, s ktorým keď trikrát zazvonili, bicykel vzlietol. Ani nevedeli ako im ušiel čas v Oblačnom meste. Vedeli len, že už bude čas ísť naspäť. Kráľovná Samira im prezradila ako čarovné bicykle fungujú a tak sa deti mohli vrátiť bezpečne domov.

Zrazu sa ocitli presne na tom mieste, odkiaľ prvýkrát vzlietli.

„Dáme si preteky Peter? Tentokrát ťa určite porazím!“

„Samozrejme, veď naše bicykle letia!“ ozval sa Peter. „Radšej si to ale necháme pre seba.“ povedali a naraz sa rozosmiali .

KONIEC! ALEBO ZAČIATOK?

Chloe Beranovská, 3.trieda, Zürich, Švajčiarsko

Autíčko Janičko

Išlo si raz autíčko,
volalo sa Janičko,
zakričalo na tatrovku,
nech najdu tú škodovku.

Pozerajú na škodovku,
vedľa pri nej aj žihľavku,
ďalej išli do mesta,
do kým našli Augusta.

To je ten náš gitarista,
čo sa rád po ľade spúšťa,
ale teraz, keď ľad není,
tak sa spúšťa po hrebni.

Damián Reiter, 6.trieda, Zürich, Švajčiarsko

Ako, čo my –chodci ?

Kedy boli vytvorené prvé pravidlá pre chodcov na Ukrajine? Je to už 17 rokov. Bolo to 31. 12. 1993. Dnes sú jednou z 34 častí pravidiel cestnej premávky. Medzi ne patrí aj to, že osoba na jednoduchej aj elektrickej kolobežke je tiež považovaná za chodca. A musí používať chodník, nie cestu. Čítam ďalej. Zaujalo ma, že sa pravidlá menia, ak po ceste ide chodec s bremenom a veľká skupina ľudí.

Vždy, ak je pri ceste chodník, chodec je povinný ho použiť. Výnimkou sú chodci, ktorí nesú veľké predmety a svojou chôdzou po chodníku by tvorili prekážku pre iných chodcov.

V prípade skupiny, ktorá je vedená jednou osobou (demonštrácie, štrajky, cirkevné procesie a pod.), môže táto skupina prechádzať po vozovke vtedy, ak nie je možné použiť chodník. Na prechod môže využiť aj cyklistický chodník v prípade, že na ňom nie je príliš hustá premávka. Členovia procesie sa musia držať čo najbližšie k okraju vozovky.

V prípade, že ide pokraji vozovky jednotlivec, mal by kráčať v protismere premávky. V prípade skupiny, človeka tlačiacieho bicykel alebo moped, by mali chodci kráčať v smere premávky.

Počas noci, zlej viditeľnosti či príliš hustej premávky, by ľudia, tvoriaci skupinu, mali ísť po vozovke v rade za sebou.

Aj my, žiaci, ideme občas do mesta ako skupina. Zistil som, že ak chceme zvýšiť našu bezpečnosť, musíme dodržiavať ďalšie odporúčania:

Bud'me viditeľní:

V tme nosme svetlé farebné alebo reflexné oblečenie, prípadne reflexné prvky a počas dňa jasné farby.

Pohybujeme sa po dobre osvetlených trasách, najmä keď prechádzame cez cestu.

Ak je to možné, nadviažme so šoférom v blížiacom sa alebo stojacom aute očný kontakt predtým, ako prejdeme cez cestu, aby sme sa uistili, že nás vidí.

Bud'me pozorní a nerozptyľujme sa:

Odložme si telefón a nepoužívajme ho, keď kráčame. Je síce súčasťou nášho každodenného života, ale pár minút bez neho vydržíme. Naš zrak by mal byť sústredený na dianie okolo nás, hlavne počas prechádzania cez cestu.

Nemajme v ušiach slúchadlá. Uši a zrak majú prijímať informácie iba z premávky, tak ich zbytočne nezamestnávajme niečím iným. Sluchom vnímame aj to, čo očami nevidíme.

Vyberajme si bezpečné miesta:

Keď prechádzame cez cestu, prekonajme lenivosť a použime prechod pre chodcov. Ak na ceste nie je prechod pre chodcov, prechádzajme na úseku cesty, ktorý je najlepšie osvetlený, nie je výjazdom zo zákruty a vo výhlade vodičovi nebránia žiadne prekážky.

Vstupujeme na cestu iba ak je auto dostatočne ďaleko alebo ak celkom zastaví.

Vždy, keď je to možné, použime chodník. Ak chodník pri ceste nie je, kráčajme vždy po tej strane cesty tak, aby autá išli oproti nám a včas nás videli.

Nesmieme chodiť po rýchlostných cestách a diaľniciach. Tam je pohyb chodcov zakázaný!

Keď som písal tieto riadky, uvedomil som si, že aj my, chodci, musíme byť zodpovední.

Keď prechádzame cez cestu, bud'me vždy pozorní a opatrní!

Bohdan Feysa, 9. trieda, Užhorod, Ukrajina

Lod' Percy

Ahoj, volám sa Percy. Som loď. Taká malá, osobná. Chcete počúť môj príbeh? Tak počúvajte..

Začalo to jedného dňa. Bol som úplne nový a čakal som, aby si ma niekto kúpil. Potom prišiel jeden pán. Vyzeral, že chce loď. Tak mu môj majiteľ ponúkol obchod. Súhlasil. O pár hodín neskôr som už bol v mojom novom domove. Bol to malý dom na malom ostrove. Dom bol pri pláži a bolo počuť škrekot detí, krik mamy a brechot psa. Hmmmm, zaujímavé. Zatiaľ to tu nie je zlé.

Na druhý deň som spoznal svoju rodinu. Otca Petra, mamu Beátu, dievča Lízu, chlapčeka Tomáška a psa Avva. Rodina raňajkovala pri stole, ktorý bol trochu ponorený vo vode, takže mali nohy vo vode pritom ako jedli. „Deti, ako nazveme našu novú loď?“ spýtal sa Ocko. „Barney!“ zakričala Líza. „Nie!!“ povedali ostatní. „George!“ zakričal Tomáško. „Nie!“ povedali ostatní. „Dory,“ navrhla mamina. „Nie,“ povedali ostatní. „Mám to, nazveme ho Percy,“ povedal Ocko. „Áno!“ zvolali všetci. Tak sa odvtedy volám Percy.

„No dobre, poďme. Budete neskoro do školy. Dajte pusu mamine a ideme,“ povedal Ocko. Deti dali mamke pusu a naskočili na loď. „Hav,“ havkol aj Avvo na rozlúčku. Viest' deti do školy na iný ostrov ma bavilo. Aj oni si to veľmi užívali a keď sme sa dostali do školy, chceli sa ešte voziť. „Nebojte sa,“ tíšil ich Ocko. „Prídeme po vás po škole. A Líza, nezabudni pomôcť Tomáškovi s topánkami! Majte krásny deň,“ mával Ocko a pomaly sme odplávali na náš malý ostrov. Ocko ma potom aj pekne vyčistil, aby som vyzeral super.

Mimochodom, našiel som si nového kamoša. Psa Avva. Priniesol mi z džungle niečo zaujímavé a ja to skúmam. Poobede sme išli po Lízu a Tomáška. Keď sme sa vrátili, bolo nám veľmi teplo. „Tati, myslíš, že tu niečo horí?“ spýtala sa Líza. „No neviem Zlatko, ale aj mne je veľmi teplo,“ povedal Ocko. Z domu vybehla Mamka s telefónom v ruke. „Vážení, máme problém! Ostrov horí a musíme rýchlo odísť!“ zakričala Mamka. „Čo urobíme?“ spýtal sa Tomáško. „To neviem, teda to vážne neviem...“ odvetila Mamka. „Musíme nasadnúť na Percyho a odísť ďaleko na ostrov Makakiki, kde býva Starká. Tá nám pomôže,“ povedal Ocko. „Tati, aha!“ zakričal Tomáško a ukazoval na plameň, ktorý sa blížil k nim. „Dobre, vážení. Beáta, ty ber jedlo! Líza, oblečenie! Tomáško, určite zvládneš zubné kefky! Avvo, ber si granule. Ja idem do domu po papagája Poly a postarám sa o vodu,“ rozdelil úlohy Ocko. Všetci rýchlo pobehovali okolo a brali veci, ktoré im Ocko nakázal. Plamene sa približovali, teraz boli už tak dva metre od domu. „Hod'te všetky veci tu, ja ich dám do lode!“ kričal Ocko. Plamene sa stále približovali. „Dobre, máme všetko! Poďte všetci rýchlo sem, nasadajte!“ kričal Ocko. „Jeden, dva, tri, štyri, päť. Dobre, sme všetci! Percy, choď! A čo najrýchlejšie ako sa dá,“ zvolal Ocko.

Zabral som plnou silou a po pár minútach náš krásny domov bol len červená iskra na vode. „Tati, ako ďaleko je ostrov Makakiki?“ spýtala sa Líza. „No, presne neviem. Ale aspoň dve noci,“ povedal Ocko a pokračoval: „No, ale musíme pracovať. Ty s Tomáškom vybaľte veci a ja s Mamkou spravíme večeru.“ Líza a Tomáško išli jedným smerom a Mamka s Ockom druhým. Vážne verím, že viem túto rodinu zachrániť.

Na druhý deň voda trochu stúpila. V noci pršalo, ale cez deň bolo veľmi slnečno. Nech takýchto dní máme viac! Sú vážne príjemné. Myslím, že sa dostaneme ku Starkej tak o dva dni a nájdeme si novú strechu nad hlavou.

„Dobré ráno všetci,” povedal Ocko, keď Mamka, Líza a Tomáško vyšli hore na palubu. „Haf,” pozdravil ich Avvo. „Peter, čo ak bude Starká veľmi prekvapená, keď nás uvidí? Nepošleme jej radšej prv papagája, aby vedela kedy prídeme?” spýtala sa Mamka. „Dobrý nápad,” povedal Ocko. „Poly, pod’ sem,” zakričala Líza. Papagáj priletel. „Tu máš odkaz pre Starkú,” povedala a priviazala jej papierik o nôžku: „Toto musíš doniesť na ostrov Makakiki.” Poly odletela.

Ešte sme sa pár dní pokojne plavili, pokiaľ si Tomáško niečo všimol... „Aha, Líza! Pozri tam! Vidíš tú vec? Vyzerá to ako ostrov!” povedal. „Ukáž!” pozrela sa Líza a zvolala: „Máš pravdu! Mami, Tati, pozrite! Sme blízko! Rýchlejšie, Percy! Dostaneš nás tam!” „Haf, haf, haf,” povzbudzoval ma Avvo: „Ideš Percy, pod’!” Išiel som najrýchlejšie ako som vedel. A o pár minút sme sa dostali na ostrov Makakiki. Starká všetkých stískala a všetkým bolo v eľmi dobre. Zachránil som svoju rodinu a som úplne šťastný.

Koniec.

Hanka Hatalová, 4. trieda, Doha, Qatar

Na planéte Doprava chodiť iba doprava!

Na planéte D-O-P-R-A-V-A: žijú iba dopravné prostriedky. Malé, veľké, rýchle, pomalé, bezpečné aj nebezpečné. Dopravné prostriedky na cestách, dopravné prostriedky na koľajniciach, dopravné prostriedky na vode a vo vode, opravné prostriedky dokonca aj vo vzduchu.

Všade vládne hluk a chaos.

Vysoký žeriav sa na ten chaos pozeral s nadhľadom a skonštatoval: „Potrebujeme jasné pravidlá.“

Sanitka si odmerala tlak v pneumatikách: „Zasa vysoký! Na zníženie tlaku musíme odbúrať stres a hluk. Potrebujeme jasné pravidlá.“

Policajné auto zahúkalo: „Bude tu poriadok! Aby sme sa nezrážali, vytvoríme si jasné pravidlá.“

1. Pohybuješ sa vždy po pravej strane.
2. Auto, ktoré prichádza sprava má prednosť.

Taká malá úprava. Hneď nastala náprava.

Žiaden chaos, žiaden stres.

Poriadok prosím – ešte dnes.

V tej chvíli sa ozval Ford, pôvodom z Anglicka: „To je diskriminácia. Ja som ľavák. Diskriminácia ľavákov. Zahajujem hladovku.“

Ako môže auto zahájiť hladovku? Veď keď nemá benzín, nedostane sa veru nikam.

„Kým sa dám na hladovku, idem sa ešte poriadne najesť. Naplním si brucho,“ pomyslel si Ford a z posledných síl sa dotlačil na benzínovú pumpu. „Natankujem Super a bude mi super.“

Ešte posledné úpravy, doplniť kvapalinu a môžem štartovať:

.... Pripraviť sa ! Pozor! Štart!

No to Vám bola ale pohroma. Ford robil všetko naopak.

Všetci na neho kričali: Pozor! Nezavadzaj! Nebrzdi nás!

Červené požiarnické auto s natiahnutým ramenom sa zapálene hlási:

„Musíš do školy – do autoškoly. Tam ťa naučia poriadku:

3. Zelená znamená ideš, červená stoj!“

Dlhé čierne pohrebné auto vážnym hlasom dodá : „ Aby sme znížili riziko smrteľných úrazov, každé malé auto na dopravné ihrisko patrí. Tam sa naučí dodržiavať pravidlá aj v praxi.“

Ešte aby nám aj rýchlosť obmedzili, to už by sme už ako bez motora a duše žili.

Na planéte D-O-P-R-A-V-A zavládol kl'ud , má jasné pravidlá.

Vyjasnilo sa všetko. Ford je na dobrej ceste k zmene.

Prihlásil sa do autoškoly a aj na dopravné ihrisko.

Romana Buchová, 9. ročník a Boris Buch, 10. ročník Slovenské vzdelávacie centrum ZVONČEK v Mníchove

HÁDANKY: UHÁDNI DOBRAVNÝ PROSTRIEDOK

Som... oranžový Stojím pevne Dlhá silná ruka Prenáša veľmi ťažké veci Vysoký Čo som?	Som ... žltý Dlhá ruku s lyžicou. Pohybujem sa pomaly. Premiestňujem zeminu Rýpem sa v zemi. Čo som?	Som... zelený. Dobre zamaskovaný Tvrdý pancier ako korytnačka. V ramene mám schovanú dobrú mušku. Čo som?
Som ... strieborný. Konkurujem vtákom. Potrebujeteš na dovolenku? Nabaľ kufre, za pár	Som farebný Som vo vzduchu. Nafukujem sa do krásy. Horúci vzduch	Som Rýchly Potrebujeteš skafander Prekonávam atmosféru Vstupujem do vesmíru

hodín sme pri mori.	Veľmi pomalý	Snívam o hviezdach
Čo som?	Čo som?	Čo som?
Som ... Záchrana Krvácaš, si v bezvedomí Rozbil si si čelo Mám prístroje Na prvú pomoc Odveziem ťa do nemocnice Čo som?	Som ... Putá Ochrana Keď si v tiesni, zavoláš mi, Keď sa bojíš, zavoláš mi, Okradli ťa? Zavolá3 mi. Prídem ti na pomoc so sirénou Čo som?	Som ... Oheň Voda, sneh Keď niekde horí Alebo sú popadané stromy Prídem ti na pomoc so sirénou. Čo som?

Spoločný projekt detí zo Slovenského vzdelávacieho centra ZVONČEK v Mníchove:

Škôlka: Ela Zavacká, Jakub Zavacký, Matej Donut

2. ročník: Sarah Klain, Matúš Gex,

4. ročník, Erik Klain, Diana Bluhm, Simon Gex,